

Based on Blue Story

ໂຕຍ ພາບພາບ

Talk with แบบแบบ

สวัสดีค่ะทุกคน แ้มเองค่า วันนี้ได้มาร่วมเขียนเรื่องสั้นกับ
นักเขียนอีก 5 คน ในโปรเจกต์ผัวต่างด้าว (?) พระเอกของแ้มเป็น
ผู้ชายจีนค่ะ 55555 หนีไม่พ้นประเทศนี้จริงๆ อิมเรื่องเป็นช่วงหน้าฝน
ค่ะ เพราะตอนเริ่มโปรเจกต์นี้ฝนตกพอดิ แม้จะมาเขียนตอนหน้าหนาว
ก็ตาม

ถ้าพร้อมแล้วอย่าลืมสวมเสื้อกันฝน กางร่ม เดินทางไปกับพวก
เขากันนะคะ <3

แ้มเอง

แล้วแวะมาพูดคุยกันที่เพจ BamBam Novels หรือทวิตเตอร์
@BAMBAMANIIE_ นะคะ <3

แบบแบบ

Introduction

“เจิงเกอ! ฉันรักพี่! พี่อย่าทำแบบนี้!”

“เสียวเจิง! ลูกแม่ อย่าทิ้งแม่ไป!”

“หยางเจิงเอิน! หยางเจิงเอิน! ไม่นะ!”

เสียงตะโกนของแฟนคลับดังสนั่นถนนด้านหน้าโรงละครประจำเมือง บางส่วนกรีดร้องทั้งน้ำตา มีบ้างที่เป็นลมล้มพับลงไปแล้ว ทั้งๆ ที่เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้บรรยากาศของกลุ่มแฟนคลับจำนวนมหาศาลยังเต็มไปด้วยความสุข

ภาพจอแอลอีดีใหญ่ยักษ์ด้านหน้าโรงละครคือผู้ชายในชุดสูทสากล ร่าเริงร่าเริงแปดสิบเจ็ดเซนติเมตรยืนโดดเด่นอยู่กลางเวที ดวงตาคมกล้ำจ้องมาที่กล้องตรงกลาง เปิดเผยใบหน้าหล่อเหลาสมกับฉายา ‘แฟนหนุ่มแห่งชาติ’ สามปีซ้อน ก่อนหน้านั้นสองปีเขาก็ครองตำแหน่ง ‘น้องชายแห่งชาติ’ มาแล้ว

งานประกาศรางวัลนักแสดงยอดเยี่ยมประจำปี ไม่ว่าสื่อไหนสำนักข่าวที่ไหนล้วนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า นักแสดงหนุ่มชื่อดัง หยางเจิงเอินต้องได้รับรางวัลนักแสดงชายยอดเยี่ยม จากที่เขาแสดงความสามารถกับบทพระเอกในซีรีส์ย้อนยุคกำลังภายใน ใช้ทุนสร้าง

ยิ่งใหญ่จนขายไปทั่วโลก งานอีเวนต์แน่นเอียดตั้งแต่ออนแอร์ ไม่ใช่แค่ในจีน แต่ยังคงแน่นไปยันต่างประเทศ ลิสต์สินค้าที่มีหยางเจิงเินเป็นพรีเซนเตอร์มีมากถึงสามร้อยกว่ารายการ มันอาจจะมีได้มากกว่านี้ถ้าเจ้าตัวสามารถแบ่งร่างได้เป็นสามร่าง

ทุกการเคลื่อนไหวของหยางเจิงเินล้วนเป็นกระแส เขาสุภาพและให้เกียรติคนอื่นอยู่เสมอ ทุกการสัมภาษณ์เขามักจะไม่ลืมขอบคุณแฟนคลับที่ทำให้เขามีวันนี้ได้ ชาวสื่อที่ทุกคนต่างรอคอยคือการยืนยันว่าหยางเจิงเินจะร่วมงานกับฮอลลีวูด ในภาพยนตร์ซูเปอร์ฮีโร่ตัวใหม่ที่มีเชื้อสายเอเชีย

และวินาทีที่ทุกคนเฝ้ารอคอยก็มาถึง ยามพิธีกรประกาศว่าผู้ได้รับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมคือหยางเจิงเิน จอโฆษณาของกลุ่มดีกระฟ้าในย่านการค้าของหลายเมืองทั่วโลก ต่างเปลี่ยนเป็นรูปหยางเจิงเินพร้อมข้อความยินดีต่อการตระการตา แสซแท็กแสดงความยินดีก็ติดเทรนด์อันดับหนึ่งในหลายประเทศ หลายภาษา

กล้องจับภาพไปที่หยางเจิงเิน ร่างสูงลูกชิ้นจากแถวที่นั่งโค้งตัวลงต่ำอยู่นาน ก่อนขายาวจะก้าวเดินอย่างมั่นคงไปที่เวทีตรงหน้า โล่รางวัลอันยิ่งใหญ่ถูกส่งมอบให้แก่เขา ตาคนกวาดมองไปทั่วโรงละครที่เต็มไปด้วยคนเบื้องหน้าและเบื้องหลัง ล้วนแต่เป็นคนชื่อดังของวงการ เสียงปรบมือก็ก้องค้อยๆ เงียบลงในที่สุด

“สวัสดิ์ครับ ผมหยางเจิงเิน”

เสียงทุ้มต่ำแสนเป็นเอกลักษณ์เอ่ยขอบคุณทีมงาน นางเอกสาวที่แสดงคู่กัน ไ่ล่ลำดับไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงแฟนคลับของตัวเองที่คอยให้กำลังใจ และเงียบไปพักใหญ่ ก่อนจะเอ่ยเรื่องที่สำคัญที่สุดซึ่งเขาตั้งใจจะมาพูดในวันนี้

“ผมเคยเป็นรุ่นน้องตัวเล็กในวงการ จนกระทั่งได้รับโอกาสจากรุ่นพี่มากมายหลายท่าน ทำให้ผมกลายเป็นหยางเจิงเินในวันนี้ และผมคิดว่ามันถึงเวลาแล้วที่ผมจะเป็นรุ่นพี่ที่คอยผลักดันรุ่นน้องให้กลายเป็น

เป็นดาวดวงใหม่บ้าง นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมขออนุญาตพักงาน
ในวงการบันเทิงอย่างไม่มีกำหนด จนกว่าเราจะพบกันอีกครั้ง ได้โปรด
รักษาสุขภาพด้วยครับ”

เสียงฮือฮาดังไปทั่วทั้งโรงละคร วินาทีนี้มันยิ่งกว่าช่วงเก็บเกี่ยว
อันยิ่งใหญ่ในเส้นทางดารานักแสดง ทุกคนต่างเฝ้ารอผลงานใหม่ของ
หยางเจิงเอิน นักแสดงนำชายยอดเยี่ยมของวงการ ทั้งรายการวาไรตี้
ที่ตบเท้ามาเชิญเขาไปร่วมรายการ ทั้งรายการแข่งขันที่อยากได้เขาไป
เป็นเมนเตอร์ โฆษณามูลค่ามหาศาลที่แย่งตัวเขากันเลือดตาแทบ
กระเด็น ถูกหยางเจิงเอินโยนทิ้งไปทันที

ร่างสูงไม่กลับไปนั่งที่เดิม ทว่ากลับเดินออกจากโรงละครประจำ
เมืองในทันที ทางเดินด้านหลังเชื่อมไปยังลานจอดเฮลิคอปเตอร์ เขา
ไม่อาจจากไปทางประตูหน้าได้ ตรงนั้นมีแฟนคลับกว่าห้าร้อยคนเฝ้า
รอเขาอยู่ มือหนาบีบก้อนเนื้อที่อกซ้ายของตัวเองแน่น ผู้จัดการที่รอ
อยู่แล้วเข้ามาประคองเขาที่ใกล้จะล้มลงขึ้นไปนั่งบนเฮลิคอปเตอร์

“เจิงเอิน นายต้องรักษาตัวเองดีๆ”

“ครับพี่เซียว จากนั้นพี่คงลำบากมากทีเดียว”

“ฉันจัดการเอง ฉันจองไฟลต์ในชื่อนายไว้ทั้งหมดยี่สิบไฟลต์
ยี่สิบจุดหมายปลายทาง แฟนคลับตามไม่เจอหรอกว่านายเดินทาง
ไปไหนกันแน่ อย่าปิดโทรศัพท์”

เจ้าของตาคมพยักหน้าอย่างอ่อนล้า ปล่อยให้ผู้จัดการกำชับ
ญาติพี่น้องที่รับหน้าที่ดูแลเขาต่อจากนี้อีกหลายเรื่อง ไม่นานนัก
เฮลิคอปเตอร์ก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวสูงขึ้น ภาพโรงละครประจำเมือง
ค่อยๆ เล็กลงจนมองเห็นวิวเมืองในยามค่ำคืน เห็นกระทั่งกลุ่ม
ตึกระฟ้าที่ทุกจอโฆษณาฉายภาพการแสดงความยินดีกับเขา... หยาง-
เจิงเอินพะอืดพะอมจนต้องหันหน้าหนี

“เจิงเกอ คุณโอเคใช่ไหม”

“อือ...”

ข่าวประกาศพนักงานในวงการของนักแสดงชื่อดังหยางเจิงเอน

กลายเป็นข่าวด่วนประเด็นร้อนทันที แม้เขาจะรีบร้อนออกมาจากโรงละครได้รวดเร็วแค่ไหน ก็ยังไม่อาจรอดพ้นสายตาแฟนคลับที่รีบประกาศว่ามีไฟล์ตบีนกว่ายี่สิบไฟล์ที่ถูกจองในชื่อหยางเจิงเอน และภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเว็บไซต์สายการบินก็ล่มเพราะถูกแฮก แฟนคลับมหาศาลแห่กันไปรอที่สนามบิน จับจ้องไปทุกเคาน์เตอร์เพื่อดูว่าพระเอกคนดังมาเช็คอินที่ไฟล์ตบีนไหน กระทั่งไปถึงผู้โดยสารปกติที่โดนแคนเซลตัวที่นั่งในชั้นเฟิสต์คลาส เพราะถือตัวที่นั่งใกล้กับหยางเจิงเอน

ต้นสังกัดของหยางเจิงเอนประกาศจดหมายเปิดผนึกสนับสนุนการพักผ่อนของเขา พร้อมกล่าวขอบคุณการเสียสละและการทำงานอย่างหนักมาตลอดของพระเอกหนุ่ม ทว่าแฟนคลับไม่อาจทนรับความเสียใจได้ จึงเข้าไปด่าต้นสังกัดว่าเขาเปรียบพระเอกหนุ่ม ทำให้หยางเจิงเอนทรมานไหม้หว จนเว็บไซต์บริษัทล่มไปในเวลาไม่กี่นาที

รุ่นน้องในสังกัดกลายเป็นเป้าโจมตีว่าเป็นเด็กเส้นบิบบังคับให้พระเอกหนุ่มช่วยดัน จนตอนนี้หลายคนต่างตั้งแอกเคานต์เป็นไปรเวท เพราะรับความกดดันจากสังคมไม่ไหว มีแฟนคลับมากมายสนับสนุนให้พระเอกหนุ่มพัก พร้อมเฝ้ารอกการกลับมาอยู่เสมอ มีแฟนคลับที่ให้อำลัใจ เคารพในการตัดสินใจ แต่ในจำนวนแฟนคลับที่มากมายมหาศาล ก็ยังมีกลุ่มแฟนคลับชู่จะฆ่าตัวตายด้วย

หยางเจิงเอนไม่ได้เดินทางไปไหน ที่นั้ยี่สิบไฟล์ที่ถูกจองในชื่อเขาล้วนว่างเปล่า หลังจากนั้นทุกวันก็มีสามถึงห้าไฟล์ที่ถูกจองในชื่อเขาให้แฟนคลับไล่ตาม ครบเจ็ดวันก็ไม่มีการจองตัวเดินทางเพิ่มอีก นำแปลกที่คนหนึ่งคนหายเข้ากลีบเมฆไปในทันที แฟนคลับต่างชาติที่มาเฝ้าคอยยังจุดหมายปลายทางของสารพัดไฟล์ตบีนก็ไม่มีใครพบเจอหยางเจิงเอน

เบอร์โทรศัพท์มือถือส่วนตัวที่ถูกแฟนคลับตามเจอจนต้อง

เปลี่ยนทุกเดือนถูกยกเลิกไปทั้งหมด ต้นสังกัดก็เจียบไป กระทั่งมีข่าวลือว่าเขาป่วยหนักหรืออาจจะเสียชีวิตโผล่มาเป็นระลอก

ไม่มีใครรู้ว่าทำไมหยางเจิงเินถึงหันหลังให้วงการบันเทิงในช่วงเวลาที่รุ่งโรจน์ที่สุดแบบนี้ การเจียบหายไปในทันทีของเขาราวกับมีเมฆหมอกปกคลุมไปทั่ววงการบันเทิงของจีนยาวนานเป็นสัปดาห์

หยางเจิงเินที่ทุกคนตามหา เดินทางออกจากประเทศจีน
ด้วยรถไฟ ไม่มีใครคาดคิดว่าดาราชื่อดังระดับประเทศจะเลือกเดินทางด้วยเส้นทางทรานส์-ไซบีเรียจากปักกิ่งไปมอสโก ซ่อนตัวอยู่ในห้องพักที่แพงที่สุดในขบวน กว่าสิบห้าวันที่เขาหายไปจากวงการ พอๆ กับระยะเวลาเดินทางถึงมอสโก หยางเจิงเินไม่ได้แวะพักการเดินทางของตัวเองที่รัสเซีย เขาตรงไปยังสนามบินเพื่อจองไฟลต์ที่เร็วที่สุดตรงไปยังประเทศไทย ญาติพี่น้องของผู้จัดการแยกกันที่นี้ อีกฝ่ายช่วยจัดการพวกเอกสารการเดินทางให้จนเรียบร้อย

“กระเป๋าดูเหมือนของพี่รออยู่ที่นั่นแล้ว ถ้าพี่ต้องการอะไรโทรหาผมนะ ผมจะบอกพี่เชียวให้ นี่บัตรเครดิตพี่สะใภ้ มั่นวงเงินไม่ได้เยอะ พี่ใช้ไม่พอกับบอก พี่เชียวจะขยันเติมเงินเข้าไปให้”

“ขอบใจ”

แม้จะขึ้นมาอยู่บนชั้นเฟิร์สต์คลาสของสายการบินแล้ว หยางเจิงเินก็ยังไม่วางใจ เขาซ่อนตัวอยู่หลังฉากกันห้องส่วนตัวที่มีเฉพาะชั้นเฟิร์สต์คลาส สวมมาสก์ปิดปากกับจมูกและที่ปิดตา หลีกเลี้ยงที่จะพูดคุยกับพนักงานบริการให้มากที่สุด เขาใช้ชีวิตด้วยความหวาดระแวงจนกระทั่งมาถึงประเทศไทย

เจ้าหน้าที่ระดับวีไอพีที่ต้นสังกัดประสานงานเอาไว้มารอรับถึงหน้าประตูเครื่องบิน รถกอล์ฟภายในสนามบินพาร่างสูงไปจัดการเปลี่ยนเครื่องเพื่อเดินทางต่อด้วยโปรเจกต์เจ็ตไปยังภาคใต้ ระหว่างเดินทางในท่าอากาศยาน หยางเจิงเินนั่งก้มหน้ามองมือตัวเองเพราะกลัวว่า

ใครจะจดจำเขาได้ แต่ภาพลักษณ์ของซูเปอร์สตาร์ระดับเอเชียวัยยี่สิบ
เก้าปียังคงโดดเด่นจนได้ยืนเคียงตะโกลนชื่อเขา

หยางเจิงเอนเฝ้าปากแน่น ไม่กล้าหันไปตามเสียง หัวใจเต้นแรง
จนหายใจหอบ มีกลุ่มนักท่องเที่ยวจีนตะโกลนลั่นว่าเจอเขาแล้ว อีกไม่
นานคงจะเป็นข่าวไปทั่วอินเทอร์เน็ตว่า หยางเจิงเอนที่หายไปสิบห้า
วันปรากฏตัวในที่สุด แต่ไม่มีใครตามเขาเจออีก เพราะเจ้าหน้าที่พา
เขาผ่านชั้นตอมตรวจคนเข้าเมือง เขาไม่มีสัมภาระติดตัวใด ๆ มุ่งตรง
ไปยังโปรเวทเจ็ต

กระเป๋าดูทางทั้งหมดกว่าสิบใบรออยู่ที่โปรเวทเจ็ตแล้ว หยาง-
เจิงเอนมักเดินทางพร้อมกระเป๋าดูทางจำนวนมาก ทั้งเสื้อผ้าที่สวม
ออกงาน สินค้าของสปอนเซอร์ที่เขาต้องใช้ถ่ายรูปลงแพลตฟอร์ม
ต่าง ๆ และข้าวของส่วนตัวจำพวกครีมและอาหารเสริมบำรุงผิวอีก
เป็นกระป๋อง

การหันหลังให้วงการบันเทิงไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากจะทำ เขารักงาน
ตรงนั้น รักอาชีพ รักการแสดง รักแฟนคลับ หยางเจิงเอนอยู่ในวงการ
นี้ตั้งแต่อายุน้อย ตั้งแต่มีแฟนคลับแค่สิบกว่าคน จนกระทั่งมากมาย
ไปทั่วทั้งเอเชียและทั่วโลก

จนความรักที่มากเกินไปทำให้เขาลำบาก ถูกก่อกวนการถ่าย
ละคร ถูกก่อกวนกระทั่งการเดินทางไปต่างประเทศ ในระยะแรกเขา
เลือกที่จะทำแบบคนอื่น คือสวมแว่นกันแดด สวมมาสก์ปิดปาก ทำ
เป็นไม่เห็นการก้าวล้ำเส้นแบ่งความเป็นส่วนตัว เมินเฉยเวลาถูกรุมทึ้ง
ในที่สาธารณะ ปิดโทรศัพท์ยามที่มีคนโทร. หาเพื่อตะโกนว่ารักเขามาก
แค่ไหน และพอเขาออกมาพูดว่าอยากให้ทุกคนเลิกตามมาที่กองถ่าย
เพราะมันเข้าหน้าหนาวแล้ว อยากให้ทุกคนรักษาสุขภาพ ก็มีแฟนคลับ
ฆ่าตัวตายเพียงเพราะเขาได้เรอกลับบ้านไป หลังจากนั้นก็มีแฟนคลับชู้
จะกระโดดสะพานเพียงเพราะเขามีข่าวกับคู่จิ้น ซึ่งเป็นเพียงแค่กระแส
โพรโมตละครเรื่องใหม่ อีกมากมายจนเขาเริ่มเหนื่อย ที่เริ่มทนไม่ไหว

คงจะเป็นเหตุการณ์เมื่อหกเดือนก่อน มีแอนดี้แฟนเป็นพนักงานในโรงแรมต่างเมืองที่เขากำลังจะเข้าพักเพื่อถ่ายแบบนิตยสาร

เขาโดนขู่ฆ่าในห้องพักตัวเอง เสียงกรีดร้องของเธอที่ถือมีดและบอกจะฆ่าเขาเพราะเขานอกใจไปรักผู้หญิงอื่น และอีกสารพัดเรื่องที่ล้วนแต่เป็นเรื่องที่เธอคิดไปเอง เธอรักเขามากเกินไปจนเป็นบ้า

หยางเจิงเอนอยู่ในห้องพักรูหุ่รากับผู้หญิงคนนั้นถึงสามชั่วโมงเต็ม เขาเหนื่อยล้าจากการทำงานตั้งแต่เช้าจดค่ำ ยังต้องเครียดกับการระมัดระวังไม่ให้เธอพุ่งเข้ามาแทง ฟังเธอกรีดร้องและร้องไห้ ปลอบใจไม่ให้เธอฆ่าเขาและฆ่าตัวตายตาม จนผู้จัดการมีเรื่องด่วนอยากคุยกับเขาเกี่ยวกับแพลนงานที่ปรับเปลี่ยนกะทันหัน เขาถึงได้รอดตาย

ยังมีอีกหลายเหตุการณ์ที่แฟนคลับโรคจิตเข้ามาประชิดตัว แม้จะมีบอดี้การ์ดหลายคนห้อมล้อมเอาไว้ ความเครียดมันสะสมจนเขากลายเป็นโรคหวาดระแวง และสุดท้ายหมอก็บอกว่าเขาเป็นโรคกลัวสังคม

ซูเปอร์สตาร์อันดับหนึ่งของจีนแผ่นดินใหญ่ ไม่อาจยืนต่อหน้าแฟนคลับที่รักเขาอย่างมั่นคง มันแย่งไปทุกวัน เขากลับเสียงกรีด เขากลัวเสียงเรียกชื่อตัวเอง แม้กระทั่งเดินสวนกับพนักงานในบริษัทของต้นสังกัดเขายังหัวใจเต้นแรง

ในที่สุดเขาก็ทนต่อไปไม่ไหว ทำงานที่รับไว้จนครบ แคนเซลงานละคร หนังสือลู่วิ่งที่กำลังจะเซ็นสัญญา อีกสารพัดอย่างเพื่อกลับมารักษาตัวเอง การได้รับรางวัลนักแสดงนำชายของปีก็เหมือนพระเจ้าเปิดสปอตไลต์สาดส่องเขาจนสว่างจ้า

แต่หยางเจิงเอนเป็นโรคกลัวแสงไปแล้ว

ฉมฉีวีร์ พิธา คือทายาทคนเล็กของตระกูลพิธา ที่เปิดร้านทองกว่าร้อยสาขาทั่วประเทศ เส้นทางชีวิตตั้งแต่เด็กจนโตราวกับไรด้วยกลีบกุหลาบ เรียนโรงเรียนชายล้วนชื่อดังของประเทศ เข้า

มหาวิทยาลัยก็ไปเรียนด้านบริหารที่แคมบริดจ์ ในภาควิชาภาษาศาสตร์ใหม่และภาษายุคกลาง แม้สาขาที่เลือกจะสวนทางกับธุรกิจครอบครัว แต่ทั้งพ่อและแม่ก็สนับสนุนให้เฉยผมได้ไปเรียนตามที่ต้องการ

‘เฉยผม’ ที่มาจากคำว่า ‘เซยชม’ แต่เลือกใช้ ผม เผลอ ทำงานในพิพิธภัณฑ์เก่าแก่ของอังกฤษ ดูแลหนังสือโบราณด้านภาษาละตินและกรีกหลังจากเรียนจบปริญญาตรี รวมถึงใช้เวลาว่างศึกษาภาษาจีนที่กำลังเป็นยักษ์ใหญ่ด้านเศรษฐกิจ เขาสนุกกับการทำงานวิจัยภาษาศึกษาดูงานในพิพิธภัณฑ์เก่าแก่ทั่วโลก และการเดินทางตลอดสามปีก็ทำให้พบรักกับนักธุรกิจไฟแรงลูกครึ่งฝรั่งเศส-ไทย ในมหานครสุดโรแมนติคอย่างปารีส... ร้านหนังสือเก่าที่แอบอยู่ริมแม่น้ำแซน

อาร์มม... รักแรกหวานชวนฝันจนรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนโชคดีที่สุดในโลก แฟนหนุ่มของเขาช่างแสนดี เอาอกเอาใจเก่ง และขยันทำงาน ธุรกิจด้านซอฟต์แวร์ที่อีกฝ่ายร่วมทุนกับบริษัทดังในฝรั่งเศส กำลังเติบโตมีผลกำไรที่น่าพอใจ เฉยผมพยายามจะบินจากอังกฤษมายังปารีสในทุกวันหยุดยาว เพราะแฟนหนุ่มมีตารางงานที่ยุ่งกว่าบางทีเขาก็ต้องกลับประเทศไทยไปประชุมงาน ไปจัดการบริษัท เวลาส่วนตัวอันน้อยนิดเฉยผมจึงยอมเหนื่อยบินไปปารีส อยากจะใช้เวลาร่วมกันให้ได้มากที่สุด อ้อยอิ่งกันอยู่ในร้านกาแฟ เดตกันในงานแสดงศิลปะ หรือฟังเพลงในคลับเฮาส์หรูหรายามค่ำคืน

เฉยผมฝันไปไกลถึงอนาคตที่จะมีร่วมกัน บ้านหลังเล็กในอังกฤษ หรือถ้าอีกฝ่ายอยากจะลงหลักปักฐานที่ปารีส เขาก็ยินดีย้ายงานมาที่นี่ เพราะเป็นรักแรกเขาเลยไม่อยากจะรีบบอกเรื่องนี้กับใคร จนกว่าจะแน่ใจ พี่ชายของเฉยผมสืบทอดกิจการครอบครัว แต่งงาน มีลูกน่ารักถึงสองคน ปลายปีจะพาครอบครัวบินมาเที่ยวที่อังกฤษ เขาคิดจะบอกพี่ชายเรื่องแฟนหนุ่มในตอนนั้น... เขากับอาร์มมก็จะคบกันหนึ่งปีพอดี

“ผมอยากพารัมมไปเจอพี่ชายครับ”

“ผมกลัวพี่ชายผมจะไม่ชอบผม”

ท่าทางอึดอัดของแฟนหนุ่มเรียกรอยยิ้มหวาน การเจอครอบครัวเป็นเรื่องสำคัญ และแฟนหนุ่มคงจะประหม่า แขนเรียวยกขึ้นกอดเอวหนา ก่อนจะเขย่งเท้าหอมแก้ม

“พี่ชายผมต้องชอบรั้มมี้ ไม่ต้องห่วงนะครับ พี่ชายผมเป็นคนน่ารัก”

“แต่ผมกลัวจะทำให้เขาไม่ประทับใจ ผมก็รู้ว่าผมไม่ใช่คนบุคลิกอ่อนน้อมแบบที่คนไทยชอบ”

อาร์มมี้เป็นลูกครึ่งฝรั่งเศส-ไทยที่ไม่ได้เหมือนคนไทยเลยสักนิด เขาคือหนุ่มปารีเซียงที่มองผิวเผินเหมือนจะมีความเป็นเอเชียผสมอยู่นิดเดียว ในตอนแรกที่ยูจิกันเฉยผมก็ดูไม่ออกว่าเขาจะพูดไทยชัด

“พี่ชายผมจบอเมริกา เขาเปิดกว้างครับ รั้มมี้ไม่ต้องกังวลนะ”

“ผมคงทนไม่ได้ถ้าครอบครัวผมไม่ชอบผม และไม่ยอมรับเรื่องของเรา”

“ไม่ต้องห่วงครับ... ผมรักใคร พี่ชายผมก็รักด้วย”

พลัก!

วินาทีแรกที่เขาแนะนำว่าอาร์มมี้คือแฟนหนุ่ม พี่ชายเขาก็ซัดหมัดลุ่นๆ จนอาร์มมี้ล้มลงไปกองกับพื้น เฉยผมวางแผนให้อาร์มมี้มาหาหลังจากพาพี่ชายท่องเที่ยวไปแล้วครบหนึ่งสัปดาห์ ตลอดเวลาเจ็ดวันเขาพยายามเล่าเรื่องอาร์มมี้ให้พี่ชายค่อยๆ คืบคลานกับแฟนหนุ่ม เพราะเป็นแฟนคนแรกพี่ชายเลยค่อนข้างกังวล

“พี่ไม่กั๊ดเขาหรอก ผมก็ยี่สิบเจ็ดแล้วนะ ถ้าเขาเป็นคนดี พี่ไม่ว่าหรอก”

“รักพี่มายัง”

‘เมิงฉาย’ ที่มาจาก ‘เซิงชาย’ แต่พ่อแม่ดูดวงว่าถ้าลูกชื่อผม เฉอ จะเกือหนุนดวงชะตา ทำให้ทั้งคู่่วนสะกดชื่อด้วย ผม เฉอ

พี่ชายคนเดียวแก่กว่าถึงห้าปี

ภาพพี่ชายชี้หน้าต่อว่าด่าทอแฟนหนุ่มทำเอาเฉยผมยืนไม่อยู่ พี่สะใภ้รีบขยับไปปิดประตูห้องนอนที่หลาน ๆ สองคนดูการ์ตูนอยู่ข้างใน เฉยผมไม่เคยเห็นพี่ชายโกรธขนาดนี้มาก่อน ดวงตาสวยรี้น้ำตา กับคำพูดมากมายที่เขาไม่คิดว่าชาตินี้จะเกิดเรื่องแบบนี้กับตัวเอง

“มันแต่งงานแล้วผม มันแต่งงานกับรุ่นน้องพี่ มันหลอกผม มันบินกลับไทยมันก็อยู่กับเมีย มันบินมาปารีสมันก็อยู่กับผม ไฉไลเอ๊ย”
“ฉายาอย่า!”

พี่สะใภ้ร้องห้ามไม่ให้พี่ชายตามไปต่ออารมณ์อีก เฉยผมมองใบหน้าของแฟนหนุ่มรวากับคนแปลกหน้า หวังเหลือเกินว่าอารมณ์จะพูดว่าเรื่องทั้งหมดมันไม่เป็นความจริง หนึ่งปีเลยนะ... หนึ่งปีที่พวกเขารักกัน... เขานึกถึงภาพเหตุการณ์ที่อารมณ์พยายามสานสัมพันธ์พยายามเอาชนะใจ บินมาหาถึงอังกฤษ เดตในร้านหนังสือ จวบจนหวานในงานแสดงศิลปะ หรือกระทั่งดินเนอร์บนเรือล่องแม่น้ำแซน

ตลอดชีวิตของเฉยผมไม่เคยผิดหวังกับเรื่องอะไรเลยสักอย่าง ทุกเส้นทางที่เขาเลือกเดินไร้วัวด้วยกลีบกุหลาบ มีครอบครัวอบอุ่น มีงานที่ดี มีเพื่อนร่วมงานน่ารัก ใช้ชีวิตราวกับทุกวันเป็นของขวัญจากพระเจ้า

จนกระทั่งสายตาที่รู้สึกผิดกับคำขอโทษแผ่วเบาของอารมณ์ ได้ฆ่าเฉยผมตายทั้งเป็น

Chapter 1

เฉยเฉยเฉยไม่อาจทนอยู่ที่ยังคงได้อีก ทุกอย่างที่นี่มันกลายเป็นฝันร้าย ตัวตนของอาร์มอยู่ทุกหนทุกแห่งจนเขาหายใจไม่ออก เขาตัดสินใจลาออกทันทีหลังจากอาร์มเดินออกจากชีวิตไป เฉยเฉยเฉยกลายเป็นคนที่ตัวเองไม่รู้จัก เขาอ่อนไหว ร้องไห้ และ... และในส่วนลึกที่สุดของหัวใจดันแอบวาดหวังว่าอาร์มจะกลับมา

พี่ชายเปิดให้ดูเฟซบุ๊กของภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของอาร์ม เธอเป็นเจ้าของร้านขนมตัวเล็กที่มีรอยยิ้มสดใส มีแมวขนฟูสีน้ำตาลหอมล้น และมีสามีนั่งอยู่เคียงข้าง... สามีนั่งของเธอหน้าเหมือนแฟนหนุ่มของเฉยเฉยเฉยทุกกระเปาะนิ้ว ที่เจ็บไปกว่านั้นคือข้อความฉลองครบรอบความสัมพันธ์เก้าปีเต็ม ดินเนอร์ล่องแม่น้ำเจ้าพระยาจากหลังเป็นวิวชิงช้าสวรรค์ของเอเชียทีค ช่างเหมือนกับที่อาร์มพาเขาไปล่องแม่น้ำแสน

เพราะเฉยเฉยเฉยไม่ค่อยเล่นโซเชียล เขาเหมือนหนอนหนังสือที่สนใจจะใช้ชีวิตในห้องสมุด ใช้สมุดโน้ตเล็กๆ ๗ จุดนั้นจุดนี้มากกว่าจะใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างเช่นไอแพด จึงไม่เคยเอะใจว่าทำไมคบกันมาถึงหนึ่งปีเต็ม อาร์มก็ไม่เคยขอเฟซบุ๊กหรือกระทั่งอินสตาแกรม

“พี่ผาย... ผมเจ็บ... ผมไม่ได้อยากทำร้ายเธอ... ผมไม่ได้
อยากเป็นชู้”

“พี่รู้ๆ ผม... ไม่เป็นไรนะ มันกลับมาทำร้ายผมไม่ได้แล้ว”

หลังจากส่งครอบครัวพี่ชายกลับประเทศไทย เฉยผมอดทนอยู่
หนึ่งเดือนเต็มเพื่อเคลียร์งานที่ค้างคา ส่งมอบงานให้เพื่อนร่วมแผนก
เก็บข้าวของออกจากห้องพักที่อยู่มานานกว่าเจ็ดปี อังกฤษก็เหมือน
บ้านของเขาไปแล้ว... ก็ได้แต่หวังว่าแผลใจอันหวนหวนจะรักษาหาย
ได้ในเร็ววัน แล้วจะได้กลับมาทำงานที่ตัวเองรักอีกครั้ง

การกลับมาอยู่ประเทศไทยทำให้ชีวิตเฉยผมเปลี่ยนแปลง
ไปมาก จากที่ใช้ชีวิตอยู่ในฟิสิทนต์ อยู่กับงานด้านประวัติศาสตร์
และวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยคลังความรู้ฝั่งตะวันตก ตอนนั้นก็กลายเป็น
เขาตื่นเข้ามาเจอวัฒนธรรมจีนที่กลืนกินไปกับวิถีชีวิตของไทย

เฉยผมกลับมาเป็นเด็กร้านทองของครอบครัว ร้านทองสาขา
หลักของตระกูลพิธาอยู่ในย่านบางกอกน้อย ตึกแถวสามคูหาไม่ได้
ใหญ่อะไรนัก แต่เปิดมานานตั้งแต่ยุคปู่ทวด เป็นร้านทองสัญชาติไทย
ที่มีเชื้อสายจีนปะปนอยู่น้อยนิด พี่ชายจะนั่งสาขานี้เป็นหลัก ส่วน
เฉยผมที่นั่งหยอถอยตามแม่ไปดูแลสาขาเยาวราช

อาจเพราะทำงานด้านภาษาเป็นหลัก นิยชอบศึกษาและวิจัย
ฝั่งลึกลงทะเลไม่ออก ทำให้เฉยผมชอบออกไปเดินเล่นในย่าน
เยาวราช เพื่อพูดคุยกับคนเก่าคนแก่ที่ใช้ภาษาจีนแต้จิ๋ว บ้างก็มีจีน
กลางปะปน ทำให้ได้ฝึกภาษาจีนที่อุตสาหกรรมเรียนมา ขายทองมาครบ
เดือน เฉยผมก็ใช้เวลาว่างไปเที่ยวชมตามวัดไทย ฟิสิทนต์เก่าแก่
ศิลปวัฒนธรรมไทยเดิมมีเสน่ห์และสวยงามอยู่แล้ว แต่น่าเสียดายที่
รัฐบาลไม่ให้การสนับสนุนเท่าที่ควร

แผลใจเริ่มจะได้รับการเยียวยาเมื่อไม่ต้องรับรู้เรื่องของอาร์ม
อีก จนกระทั่งความบังเอิญพัดพาให้หญิงสาวตัวเล็กแสนสดใสเข้ามา

ที่ร้านทอง ในวันที่ยืนเฉยๆ แลเห็นเธอเอ่ยสารบัญชิจากสาขาเยาวราช
มาให้พี่ชายที่บางกอกน้อย

“น้องฉม ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ พี่ชื่อพิมพ์ดาว เป็นรุ่นน้องพี่ฉมาย”

โลกกลมจนน่ากลัว พี่ชายของเขาไม่ใช่พวกที่จะชอบเล่าเรื่อง
ครอบครัวให้ใครฟัง มีเฟซบุ๊กไว้อัปเดตชีวิตเพื่อน ๆ กับแชร์โพโมชัน
ร้านทองมากกว่าจะใช้รูปส่วนตัวหรือครอบครัว จะมีก็แค่พี่สะใภ้
ที่แท็กพี่ชายในโพสต์นั้น โฟสต์นี้ อาร์มมิ่งจึงไม่รู้จักพี่ชายเขาเช่นกัน

“ครับ... ยะ... ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“ฉม เอาเอกสารไปไว้ข้างในไป มาไม่บอกเลยพิมพ์ พี่เกือบ
ไม่อยู่”

“พอดีพิมพ์มาโรงพยาบาลแถวนี้ค่ะ พอรู้ว่าตัวเองท้องเลยรีบ
มาหาซื้อกำเนิดข้อเท้าทันทีเลย เหนื่อยไปไหมคะ คิคๆ”

“ท้องหรือครับ”

เฉยๆที่กำลังจะก้าวเข้าไปด้านในชะงักหันขวับมามองพิมพ์-
ดาว เจ้าตัวยิ้มเขินอายแล้วพยักหน้าบอกเล่าข่าวดี รวากับมีฟิเตอร์
กลีบดอกไม้ลอยวนเวียนอยู่รอบตัว

“แปดสัปดาห์แล้วค่ะ คุณหมอบอกว่าพิมพ์รู้ตัวช้าไปนิดหน่อย
แต่เจ้าตัวเล็กแข็งแรงดี อาร์มมิ่งไปประชุมที่ฝรั่งเศสกลับมาต้องตกใจ
แน่เลย... ไม่น่าเชื่อเลยล่ะว่าพิมพ์กำลังจะเป็นแม่คนแล้ว”

รวากับถูกรอยยิ้มของพิมพ์ดาวฆ่าให้ตายทั้งเป็น เฉยๆลึ้ม
ลงไปกองกับพื้นอีกครั้ง เสียงตะโกนตกใจของพนักงาน เสียงเรียกของ
พี่ชายที่วิ่งมาหาเขา ทุกอย่างยังไม่ชัดเจนเท่าเสียงหวานใสของว่าที่
คุณแม่ป้ายแดง

“พาน้องฉมไปโรงพยาบาลเลยล่ะพี่ฉมาย ไปรดพิมพ์ก็ได้”

ความดีของพิมพ์ดาวทำให้เฉยๆเกลียดตัวเอง

“เอาจริงนะผม?”

“จริงครับ พี่ผายไม่ต้องเป็นห่วง ผมไหว”

“ไม่ไหวก็บอก เดี่ยวพี่ไปรับ”

“ขอบคุณครับพี่ผาย... ขอโทษนะ ทั้ง ๆ ที่ผมก็โตขนาดนี้แล้ว
ยังเป็นภาระของพี่ผายอยู่เลย”

“ไม่ต้องคิดมาก ผมเป็นน้องพี่ตลอดชีวิต ตั้งแต่ผมลืมตาดูโลก
พี่ก็ถือว่าตัวเองต้องดูแลผมไปจนแก่”

เมิงผายถอนหายใจกับท่าทางหลู่เหมือนหมาหอยของน้อง
ชาย เฉยผมเป็นแก้วตาดวงใจของคนทั้งบ้าน ทั้งพ่อทั้งแม่ทั้งเขาดูแล
แบบยุ่งไม่ได้ไรไม่ได้ดอม กว่าจะตัดใจให้น้องไปเรียนอังกฤษเองได้
แม่ก็บินไปอยู่ด้วยเป็นเทอม

แต่การประคบประหม่น้องเกินไปทำให้เฉยผมรับมือกับความ
ผิดหวังและความเสียใจได้ไม่ได้นัก เฉยผมอยู่ในสังคมที่ดี คนรอบข้าง
เป็นคนดี จนเรื่องของอาร์มเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดในชีวิต เขาเกลียด
‘ไอ้บ้านั่นที่มันหลอกเฉยผม ทั้งยังแอบนอกใจเมียตัวเอง และแม่จะ
ฝากเพื่อนพิมพ์ดาวไปบอกแล้ว... แต่น้องรหัสเขาเลือกที่จะให้อภัย ขอ
แค่คนในความลับของอาร์มเป็นอดีตที่ไม่มีวันหวนกลับมา พิมพ์ดาว
ก็พร้อมจะให้อภัย

พิมพ์ดาวก้าวผ่านความเสียใจได้เพราะยังอยากมีอนาคตร่วม
กับอาร์ม แต่น้องชายเขายังเหมือนคนที่อยู่บนเรือลอยเคว้งคว้าง
กลางทะเล และเฉยผมก็เลือกสมัครเป็นครูอาสาที่เกาะทางใต้ของ
ประเทศไทย หนีทุกอย่างไปพักให้หัวใจกลับมาแข็งแรงอีกครั้ง

“มันห่างกับรีสอร์ทเพื่อนพี่ผายแค่ชั่วโมงเดียวเองครับ... ให้ผม
ไปนะ”

เมิงผายค้านหัวชนฝา เขาแค่อยากให้น้องไปพักใจในรีสอร์ท
ของเพื่อนสนิท บ้านเพื่อนของเมิงผายมีธุรกิจโรงแรม มีเกาะส่วนตัว
เล็กๆ ที่เปิดเป็นรีสอร์ทห้าดาว เงียบสงบ เน้นความเป็นส่วนตัว แหก

เข้าพักมีแต่คนดังหรือเศรษฐีจากทั่วทั้งมุมโลกที่ต้องการหนีความวุ่นวาย แต่เฉยผมดันไปสนใจประกาศรับสมัครครูอาสาของเกาะเล็กๆ ที่อยู่ใกล้กัน

เฉยผม นักภาษาศาสตร์จากพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอังกฤษ เปลี่ยนเส้นทางชีวิตเป็นครูอาสาในเกาะห่างไกลทางภาคใต้ของประเทศไทย จากที่ลงสมัครไว้หนึ่งเดือน เฉยผมดันตกหลุมรักธรรมชาติ วิถีชีวิต ความน่ารักของเด็กๆ สุดท้ายก็อยู่ยาวเข้าเดือนที่สาม จนผิวขาวเผือกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอ่อน

หยางเจิงเอนใช้ชีวิตเรียบง่ายสงบอยู่ในรีสอร์ตทางภาคใต้ของประเทศไทย การใช้ชีวิตเรียบง่ายสงบท่ามกลางธรรมชาติ นอนตื่นสาย เข้านอนแต่หัวค่ำ สวนทางกับช่วงชีวิตตลอดห้าปีที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง สัปดาห์แรกของความเรียบง่าย เขาใช้เวลาทั้งวันนั่งมองเกลียวคลื่นซัดสาดหาดทรายจนเป็นฟองสีขาว ท้องฟ้าไกลสุดลูกหูลูกตาไม่มีตึกสูงระฟ้ามาบดบัง ก้อนเมฆลอยละล่องค่อยๆ รวมตัวกันเป็นสายไหมก้อนใหญ่... และแยกจากกันไปตามแสงอาทิตย์ที่เคลื่อนขยับโค้งท่ามุกกับท้องฟ้าในช่วงเวลาที่ต่างกัน

รอยยิ้มแรกและมุมปากหลังจากเวลาบนเกาะล่องเลยไปถึงหนึ่งสัปดาห์ หยางเจิงเอนมีความกล้าพอจะนำจักรยานที่รีสอร์ตจัดไว้ให้ทุกบ้านพักปั่นไปสูดอากาศรอบๆ เกาะ ฟังเสียงนก เสียงธรรมชาติ สุกกับธรรมชาติอย่างเช่นพยายามถ่ายรูปรูปนก

หยางเจิงเอนมีเวลาว่างเหลือเฟือเพื่อที่จะทำตามคำแนะนำของแพทย์ จิตแพทย์ประจำตัวแนะนำให้เขาเลิกสนใจกระแสสังคม เลิกท่องอินเทอร์เน็ต และหาอะไรใหม่ๆ ทำในช่วงพักผ่อนอันไม่มีกำหนดนี้ ทุกสัปดาห์เขาจะมีวิดีโอคอลกับจิตแพทย์ อัปเดตอาการ พฤติกรรม การใช้ชีวิต การนอนหลับ การใช้ยา ตั้งแต่วางแผนจะพักงานมาใช้ชีวิตที่ประเทศไทย หยางเจิงเอนเลือกรักกับจิตแพทย์คนไทยมาตลอด

ธุรกิจด้านสุขภาพของไทยตอบใจแพทย์คนมีเงินจากทั่วโลก เขานับเป็นลูกค้าวีไอพีของโรงพยาบาล

โปรแกรมการรักษาที่เขาจ่ายไปมันรวมถึงการที่ฝ่ายดูแลลูกค้าวีไอพีประสานงานด้านไฟล์ตบิน การเดินทาง ที่พักอาศัยให้ทั้งหมดด้วยอาการของเขาไม่จำเป็นต้องรักษาตัวในโรงพยาบาล เขาจึงเลือกมาอยู่ที่นี่ มีแพทย์วิดีโอคอลมาตามตารางเวลา มียาส่งมาให้ตามกำหนด หรือถ้าเขาเกิดไม่สบาย สภาวะฉุกเฉินใดๆ ก็ตาม จะมีเฮลิคอปเตอร์ของโรงพยาบาลมารับเขากลับกรุงเทพฯ ทันที

บัตรเครดิตที่ผู้จัดการเตรียมไว้ให้ถูกใช้ไปกับการซื้อหนังสือเป็นร้อยเล่ม ในบ้านพักของเขาเป็นห้องชุดที่มีห้องนอน ห้องรับแขก ห้องครัว และสระว่ายน้ำส่วนตัว ชั้นหนังสือหลังโซฟามีไว้เพื่อวางกรอบรูปหรือแจกันตกแต่ง เขาเลยซื้อหนังสือมาวางจนแน่น และเริ่มเรียนภาษาไทยด้วยตัวเอง

การเป็นนักแสดงชื่อดังทำให้ยางเจิงเอนต้องเรียนภาษาต่างประเทศไว้บ้างเวลาไปทำงานที่เมืองนอก เขาใช้ภาษาอังกฤษได้คล่อง ญี่ปุ่นได้นิดหน่อย แต่หนังสือหัดเรียนภาษาไทยก็ไม่ได้ช่วยให้เขาใช้ภาษาได้ดีขึ้น เขาต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทย

แต่การมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นเป็นเรื่องยากสำหรับซูเปอร์สตาร์ที่ใช้ชีวิตด้วยความหวาดระแวงมาตลอดหลายปี ร่างสูงพยายามเริ่มจากการทักทายแม่บ้านที่มาทำความสะอาดบ้านพักในช่วงสาย แต่เธอกลับตกใจเพราะฟังที่เขาพูดไม่เข้าใจและนึกว่าจะตำหนิเธอ ส่วนพนักงานของรีสอร์ตที่ใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนได้ ก็เว้นระยะห่างจนเขาไม่อาจขยับเข้าไปชวนคุยได้... และเขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องคุยอะไร

ที่นี้สมกับเป็นรีสอร์ตบนเกาะส่วนตัว ซึ่งมีจุดขายคือความเงียบสงบเพื่อการพักผ่อนอย่างแท้จริง แยกบางคนที่บังเอิญเดินสวนกันก็คั่นหน้าคั่นตาว่าเป็นถึงดาราฮอลลีวูด นางแบบระดับโลก หรือกระทั่งเจ้าของธุรกิจที่เคยจ้างเขาเป็นพิธีเซนต์เตอร์ พวกเขาต่างรู้จักกัน แต่

นอกจากรอยยิ้มตามมารยาทยามเดินสวนกัน ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่า
นั้น ทุกคนมาอยู่ที่นี่เพื่อใช้เวลาพักผ่อนส่วนตัว

กระทั่งโปรแกรมท่องเที่ยวของรีสอร์ทก็เป็นแบบไปรเวท หยาง-
เจิงเอนเป็นแขกที่เข้าพักนานที่สุด เขาจองรีสอร์ทไว้แบบไม่มีกำหนด
การเช็คอิน มือหนาเลือกหยิบเอาโปรแกรมท่องเที่ยวหลากหลาย
รูปแบบมาดู มีทั้งดำน้ำ ชี้เจ็ตสกี พายเรือคายัค ท่องเที่ยวชมเกาะ
อื่นๆ ปีนเขา ตกปลา ตกหมึก เขาตัดสินใจจะไปมันให้ครบทุกโปรแกรม
เพราะมีเวลาว่างเหลือเฟือ โปรแกรมแรกที่เขาตัดสินใจจะไปคือการ
ท่องเที่ยวเกาะพันดาว... เวลาที่แนะนำคือช่วงบ่ายไปถึงช่วงค่ำ ออก
เรือตอนบ่ายโมง ไปถึงแคว้นของว่างร้านชาบ้าน เดินชมทิวเกาะ
ศึกษาวิถีชีวิตชาวเกาะ ไหว้พระวัดเล็กๆ บนเขา จากนั้นก็กินข้าวที่
ริมผาดูพระอาทิตย์ตกดิน จนท้องฟ้ากลายเป็นทะเลดาว กลับมารีสอร์ท
ดูเป็นโปรแกรมที่ไม่เหนื่อยมากสำหรับการเริ่มต้นท่องเที่ยวนอก
เซฟโซน ไม่ต้องออกแรงอะไรเท่าไร

“สวัสดิ์ดีจ้ะครูชม”

“สวัสดิ์ดีครับลุงมิ่ง”

เฉยเฉยยิ้มกว้างให้คุณลุงในชุดพนักงานรีสอร์ท บ้านลุงแกอยู่
ที่เกาะพันดาว แต่มารับจ้างขับสปีดโบตเวลามีแขกอยากไปท่องเที่ยว
ดำน้ำตามโปรแกรมรีสอร์ท เฉยเฉยเพิ่งกลับมาจากรีสอร์ทที่อยู่อีกฝั่ง
พี่ชายพาครอบครัวมาเที่ยวพักผ่อนพร้อมกับบ่นที่เขายังไม่ยอมกลับ
กรุงเทพฯ ถ้าทำได้พี่ชายคงนั่งเรือตามมาบ่นต่อ แต่พี่สะใภ้กำลังจะ
มีลูกอีกคน จากที่ตั้งใจจะมาพักที่รีสอร์ทแห่งนี้ เลยต้องเปลี่ยนเป็นอีก
สาขาริมหาดแทน เพราะพี่สะใภ้แพ้ท้องหนักมาก และการนั่งเรืออาจ
จะไม่ปลอดภัยต่อลูกในท้อง

“ชอบหิวอะไรมาเยอะเชียวครับ มาๆ ลุงช่วยถือ”

“ของใช้จากที่บ้านนะลุง ผมไม่กลับบ้านหลายเดือน พี่ชายเลย

มาหา”

เพราะเรือข้ามฟากจากท่าเรือไปเกาะพันดาวมีแค่วันละเที่ยว เฉยผมเลยต้องกลับมาที่รีสอร์ทตามรอบเรือที่มีไว้บริการนักท่องเที่ยว แล้วมาต่อเรือไปเกาะพันดาว โชคดีที่พี่ชายเป็นเพื่อนเจ้าของเกาะ ไม่อย่างนั้นคงไม่มีสิทธิพิเศษจ้างเรือจากรีสอร์ทข้ามไปเกาะพันดาวได้แน่ เฉยผมเกิดและโตในกรุงเทพฯ ค่อนข้างกับการเดินทางที่มีตัวเลือกมากมาย หรือตอนไปอยู่ยุโรป การขนส่งสาธารณะก็สะดวกะยิ่งกว่า อยู่ประเทศไทย พอต้องเปลี่ยนมาเป็นชาวเกาะช่วงแรก ๆ จึงปรับตัวกับการเดินทางที่ยุ่งยากแบบนี้ไม่ได้ แต่อยู่ไปอยู่มากก็ชินแล้ว

“มันหนักครับลุง ผมถือเอง”

กระเป๋าดูทางใบเล็กที่ข้างในมีแต่สกินแคร์แบรนด์ดังอัดแน่น ถูกลุงมึงแย่งไป

“ไม่เป็นไร ๆ ครูชม มา ๆ ขึ้นเรือ ระวังหน่อยนะ วันนี้มันคลื่นแรง”

เฉยผม หรือ ครูชมของเกาะพันดาว เขาเขียนชื่อตัวเองด้วย ช ช้าง ให้ทุกคนอ่านชื่อเขาง่าย ๆ เพราะเด็ก ๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องใช้ ฌ เฉย ทั้ง ๆ ที่คำว่า ชมเชย หรือ เชยชม ที่ถูกต้องมันต้องเป็น ช ช้าง เพื่อการใช้ภาษาที่ถูกต้องก็เลยต้องเป็นไปตามนั้น

มือเรียวกกขาทางเกงผ้าม้วนขึ้นมาถึงต้นขา ถอดรองเท้าแตะ มาถือแล้วเดินลุยน้ำทะเลไปขึ้นสปีดโบต นึกแล้วขำภาพพี่ชายทำหน้า เหมือนเห็นผีตอนเห็นเขาในเสื้อผ้ามัดย้อม กางเกงผ้า สะพายย่าม ทั้งยังบ่นยับที่เขาตัวดำแดด ผมชี้ได้ชี้ได้ จนรีบพาเข้าเมืองให้พี่สะใภ้ เหมาสกินแคร์เคาน์เตอร์แบรนด์เท่าที่จะมีได้มาให้หมด

“ทำไมคลื่นมันแรงจังครับ ไม่อยู่แค่สามวันคนละเรื่องเลย”

คนตาสวียอดแปลกใจไม่ได้เพราะกระแสน้ำดูจะซัดหาดแรง มากกว่าเมื่อสามวันก่อน และท้องฟ้ายังดูแปลกไปไม่เหมือนเคย เฉยผมไม่ใช่คนท้องที่ขนาดจะรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น

“มันเข้าหน้ามรสุมแล้วครุฑม เผลอ ๆ นะ ฝนตกไม่ทันตั้งตัว ไป ๆ รีบกลับเกาะ เพื่อตกหนักจะกลับยาก”

พนักงานที่รีสอร์ทและชาวบ้านที่เกาะพันดาวไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร เขาไม่อยากเป็นจุดสนใจ เพื่อนของพี่ชายเลยแนะนำว่าเขาเป็นครูอาสาคนเดียวของเกาะพันดาว พนักงานในรีสอร์ทจึงช่วยเหลือเขาเป็นพิเศษ จะได้อยู่สอนเด็ก ๆ นาน ๆ ชาวบ้านเกาะพันดาวก็เป็นพนักงานที่นี้เยอะ เลยพากันดูแลต้อนรับขับสู้เขาเป็นอย่างดี

ภาคใต้ของไทยขึ้นชื่อว่าฝนแปดแดดสี่ ตั้งแต่มาอยู่ฝนก็ตกบ่อย ครั้ง ตกจนชินกับเสียงฝนกระทบหลังคาสังกะสีของบ้านพักครู ตอนฝนตกครั้งแรกช่วงมาอยู่เกาะใหม่ ๆ เล่นเอาตาสว่างไปทั้งคืน

“เรือสตาร์ตไม่ติด ครุฑม สงสัยเครื่องมันมีปัญหา”

“อ้าว...”

“ผมลองไปดูมอเตอร์ก่อน ถ้าไม่ได้เดียวไปเรือไอ้แสงแทน”

ลูกชายลุงมิ่งก็มารับจ้างขับสปีดโบตเหมือนกัน เมฆมไม่ได้ร้อนใจที่เรือมันเสีย มันก็ต้องมีบ้างที่เรือออกช้า เศษขยะหรือซากปลาตายมาติดมอเตอร์จนดับกลางทาง อีกสารพัดสาเหตุที่ทำให้เรือดับ ตาสวยมองออกไปยังวิวนอกเรือ มองหาดทรายขาวทอดยาวไปจนถึงตัวรีสอร์ทที่ออกแบบไล่ระดับไปกับแนวภูเขา จนกระทั่งเห็นเงาคนเดินออกมาจากบริเวณรีสอร์ท ถึงจะเป็นรีสอร์ท แต่เมฆมก็ไม่ได้เจอแขกของที่นี่นานแล้ว บ้านพักราคาแพงกับแขกจากทั่วทุกมุมโลกที่ไพร่โพล์ไม่ธรรมดา ความเป็นส่วนตัวคือหัวใจหลักของรีสอร์ทแห่งนี้ และแขกแต่ละคนก็มักจะอยู่แต่ในบริเวณบ้านพัก

เสียงเครื่องดังติด ๆ ดับ ๆ อยู่สักพัก ในที่สุดลุงมิ่งก็ยอมแพ้ ต้องเอามันไปซ่อมจริง ๆ คราวนี้ควัสวยเริ่มขมวดมุ่นขึ้นมาบ้าง... ถ้ากลับเกาะไม่ได้จะทำยังไงดี

“ซ่อมไม่ได้เลยครุฑม ผมจะเรียกไอ้แสงให้ แสงไว้ว เอ็งไปส่งครุฑมหน่อย”

ลุงมิ่งตะโกนไปที่สปีดโบตลำข้างๆ ลูกชายแกก็ชะโงกหน้ามา ตะโกนกลับ

“เรือเสียเหวอพ่อ ผมไปไม่ได้ ติดแขกของเรือ”

“อ้าวเวร ครูชมจะกลับยังไฉะ มีเรือลำอื่นอีกไหม”

“ไปทั่วหมดแล้วพ่อ เนี่ยมีเรือผมจะไปเกาะพันดาว แต่ติดแขก”

“ไม่เป็นไรครับลุงมิ่ง ไม่เป็นไรแสง ขอบใจมาก เดี่ยวผมค่อยหาทาง อयरบกวอนแขกเลยครับ”

ต่อให้ปลายทางจะเป็นเกาะพันดาวเหมือนกัน แต่มันไม่ใช่เรื่องที่จะไปรบกวอนแขกของรีสอร์ต ลูกค้าจ่ายเงินเพื่อรับบริการที่ดีที่สุด เขาไม่ควรไปรบกวอน

“ลองถามเขาก่อนเถอะครับครูชม แค่ติดเรือข้ามเกาะขาไปเอง ครูชมนั่งข้างๆ ไข่แสงก็ได้ ไม่รบกวอนแขกเหวอ เรือตั้งกว้าง ไข่แสงเอ็งไปสปีกอิงลิชกับเขาซิ ที่ครูชมสอนเอ็งพูดนะ”

คุณครูชมนอกจากจะมาอาสาสอนภาษาอังกฤษให้เด็กๆ บนเกาะแล้ว ยังสอนชาวบ้านเอาไว้คุยกับนักท่องเที่ยว และตอนนั้นกำลังจะเริ่มสอนภาษาจีนเพิ่มเข้าไปอีก แต่ละปีนักท่องเที่ยวจีนมาเที่ยวประเทศไทยเยอะมาก ชาวบ้านจะได้ขายของได้ เด็กๆ ถ้าไปเรียนต่อก็จะได้มีโอกาสมากขึ้น

ตาสวยมองภาพแสงพยายามคุยกับแขก จากตรงนี้เขาไม่เห็นหน้าอีกฝ่ายชัดเจน รู้แค่ว่าเป็นคนผิวขาวจัดและตัวสูงมากทีเดียว แต่คุยไปคุยมาแสงก็ทำท่าเหมือนไม่ค่อยเข้าใจ เฉยเฉยจึงลงจากเรือเดินเข้าไปหา

“ขอโทษนะครับ... คือผมเป็นครูที่เกาะพันดาว เรือข้ามฟากลำนั้นมีปัญหา ผมเลยอยากจะถามว่ารบกวอนขอติดเรือไปด้วยได้ไหมครับ แต่ถ้าคุณไม่สบายใจหรือรู้สึกว่าเป็นการรบกวนความเป็นส่วนตัวก็ไม่มีปัญหาอะไรนะครับถ้าคุณจะไม่อนุญาต เพราะคุณเป็นแขกของรีสอร์ต”

เฉยผมชะงักเมื่อแขกตัวสูงหันมาสบตา ใบหน้าหล่อเหลาแบบคนเอเชียจ้องเขานิ่ง ดวงตาคมสียิ้มร่ากับมีพลังบางอย่างอยู่ในนั้น ปากบางเป็นรูปกระชับ มุมปากยกขึ้นรับกับจมูกโด่ง... เป็นชาวเอเชียที่หล่อจนไม่รู้จะเอาคำไหนมาอธิบาย ภาพผู้ชายหล่อในหัวของเฉยผมมักเป็นในรูปแบบที่อ้างอิงจากวัฒนธรรมยุคกลาง หรือตั้งแต่ยุโรปโบราณ อย่างเช่นรูปปั้นเดวิดอะไรทำนองนั้น... แต่คนคนนั้นอยู่นอกขอบเขตความเข้าใจของเฉยผมไปทุกทิศทุกทาง

“คุณรู้จักผมหรือเปล่า”

เสียงทุ้มต่ำตอบกลับด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษแบบชาวเอเชีย เขาอาจจะเป็นคนจีน ญี่ปุ่น หรือเกาหลี มากไปกว่าเรื่องสำเนียงเขาคงไม่พอใจที่เฉยผมมารบกวนความเป็นส่วนตัวถึงได้ถามกลับมาแบบนี้

“ครับ? ขอโทษนะครับที่เสียมารยาทมารบกวน เชิญคุณตามสบายเลยครับ แสงไม่ต้องรบกวนเขาหรอก เขาเป็นลูกค้านะ เดี่ยวผมค่อยเข้าไปพุดนี่ก็ได้”

เฉยผมใช้ชีวิตอยู่ในสังคมตะวันตกที่การเคารพสิทธิ์ของผู้อื่นเป็นเรื่องใหญ่มากกว่าจะมองแค่เรื่องของน้ำใจ เขาไม่ได้รู้สึกโกรธที่อีกฝ่ายไม่โอเค แต่กลับกันเขารู้สึกผิดมากกว่าที่ไปรบกวน... ไม่น่าถามตั้งแต่แรกเลย

“ไปด้วยกันได้ครับ”

“ครับ?”

“แตงกิว เวอร์มีซซุ แตงกิวๆๆ ไปกับเขาเลยครุฑม พ่อๆ เอาของครุฑมมาหน่อย คุณเขาให้ไปด้วยแล้ว”

เฉยผมอยากจะมีใจว่าตัวเองได้ยินไม่ผิด แต่แสงกลับรีบพูดแทรกขึ้นมาด้วยความดีใจ แล้ววิ่งลุยน้ำไปเอาของที่สปีดโบตลงมึงทันที

“เดี๋ยวแสง... เฮ้อ ที่แบบนี้ละฟังเข้าใจ... เอ้อ ชอบคุณมากนะครับ”

หยางเจินเินไม่ได้เป็นคนสันโดษ เขาไม่ได้เกลียดการเข้าสังคม แต่การใช้ชีวิตในวงการบันเทิงทำให้เขาต้องเป็นแบบนั้น ชีวิตนักแสดงทำให้เขาไม่มีอิสระ ไม่ได้ออกไปเดินเล่นนอกบ้าน ไม่ได้ไปทำกิจกรรมกลางแจ้ง ไม่ได้ไปพักผ่อนในจุดแลนด์มาร์กสำคัญตามรีวิวในอินเทอร์เน็ต กระทั่งจะมีเพื่อนก็เป็นเรื่องยาก

ในวันหยุดยาวที่ทุกคนได้กลับไปสังสรรค์กับที่บ้าน เขาทำได้แค่นอนดูซีรีส์อยู่บนโซฟา ออกกำลังกาย และนอนหลับพร้อมกับหนังสือในมือ ดังนั้นการที่มีใครสักคนที่ไม่รู้จักเขา ทั้งยังเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษแบบคนจีนมาขอติดเรือข้ามเกาะมันไม่ใช่เรื่องแย่น้อยๆ ก็เป็นอีกคนที่ไม่ได้มองเห็นเขาเป็นดารา คนดัง ไม่ได้หยิบกลองขึ้นมาขอถ่ายรูป ไม่ได้ทำให้เขาหายใจไม่ออกหรืออยากหนีกลับบ้านพักตัวเอง

ตามคมองฟองสีขาวที่ขึ้นเป็นริ้วไปตามการเล่นของเรือ มองผืนทะเลทอดยาวไปสุดลูกหูลูกตา ทะเลไทยสวย... สวยไม่แพ้ประเทศไหนๆ ที่เขาเคยไป แต่ความสวยงามก็มีระยะเวลาของมัน หลังจากมองทะเลนานเป็นสัปดาห์ ความสวยงามก็เริ่มจืดจางกลายเป็นความเคยชิน สิ่งที่ตั้งดูตลึงตาเขาได้จึงไม่ใช่ภาพธรรมชาติอีกต่อไป... แต่เป็นเสียงหัวเราะสดใสของคุณครูที่นั่งคุยกับคนขับเรือ

คุณครูอยู่ในชุดเสื้อมดัย้อมกับกางเกงผ้าที่พับขึ้นไปถึงต้นขา อวดเรียวขาได้สัดส่วน... เป็นผู้ชายที่ขาสวยแบบหาได้ยากมาก แต่เจ้าตัวคงไม่รู้เลยสักนิด มากไปกว่านั้นมันมีความรู้สึกว่าคุณครูไม่ใช่คนแถวนี้ ไม่ใช่ชาวบ้านท้องถิ่น แม้การแต่งตัว ย่อมสะพាយอาจจะทำให้เจ้าตัวแค่ดูเหมือนจะใช่ แต่อะไรบางอย่างในตัวคุณครูคนนี้นั้นโดดเด่นออกมา

อาจเป็นเพราะสำเนียงภาษาอังกฤษแบบเนทีฟปิกเกอร์ การวางตัว คำพูด มารยาทบางอย่างที่ทำให้แตกต่าง มันบอกว่าคนตรงหน้าเขามีการศึกษา รู้จักการเข้าสังคม แต่คงด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง

เจ้าตัวถึงเลือกมาเป็นคุณครูบนเกาะ

“คุณชื่ออะไรครับ”

ตาสวยที่ราวกับมีรอยยิ้มอยู่ในนั้นค่อยๆ เลื่อนมาสบตาเขา ขณะที่เจ้าตัวพูดคุยกับคนขับเรือ แสงแดดยามบ่ายสาดส่องโอบหน้า ด้านข้างขับให้ผิวสีน้ำตาลอ่อนดูเปล่งประกายจนหยางเจิงเินชะงัก เส้นผมหยักศกสีอ่อนปลิวไปตามแรงลมปรกหน้าปรกตา แต่เขาก็ยังเห็นแววตาแสนสดใสคู่ นั้นชัดเจนอนอยู่ดี

หยางเจิงเินพบเจอคนหน้าตาดีมานับไม่ถ้วน... อาจจะมีมากเกินไปด้วยซ้ำ จนเปลี่ยนนอกพวกนั้นกลายเป็นเรื่องชินชา ไม่อาจทำให้เขาประทับใจได้อีก มันแตกต่างจากคนที่ยิ้มให้เขาอยู่ในตอนนี้ ไม่ว่าใครที่ผ่านมาก็ไม่เหมือนคนคนนี้เลยสักนิดเดียว

“ผมชื่อเฉยผมครับ เรียก... ผมก็ได้ คุณล่ะครับ”

“ผม... เจิงเกอ”

ไม่รู้จะอะไรทำให้หยางเจิงเินแนะนำตัวในแบบที่แฟนคลับชอบเรียกเขา เจิงเกอ... พี่เกอ เขาไม่กล้าบอกชื่อจริงของตัวเองไป เขาไม่อยากจะไปชูเปอร์สตาร์ที่นี่ เขาอยากเป็นแค่นักท่องเที่ยวธรรมดา ยังไงวันหนึ่งเขากับคุณครูก็คงไม่ได้เจอกันอีก... ชีวิตที่นี่มันก็จะเป็นแค่ความทรงจำที่เขาเก็บกลับไปด้วย

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับคุณเจิงเกอ”

“เช่นกันครับ... ชม” เขาไม่รู้ว่าชื่ออีกฝ่ายสะกดอย่างไร จึงเรียกตามคำที่เข้าใจไปเอง

Chapter 2

เฉยผมผ่นคล้ายมากขึ้นที่อีกฝ่ายไม่ได้รำคาญเขา ทั้งยังชวนคุยก่อน แม้จะแค่ถามชื่อและเจียบไปอีกครั้ง ท่าทางเกร็งของอีกฝ่ายทำให้นึกไปว่าคุณเขารำคาญที่เฉยผมเข้าไปจนวาย แต่ความเป็นจริงแล้วพอสังเกตดี ๆ เหมือน... คนที่คุยไม่เก่งมากกว่า

“เกาะพันดาวสวยมากเลยนะครับ จุดชมวิวที่คุณไม่ควรพลาดคือริมผา ตอนกลางคืนจะเห็นดาวนับล้านดวงสว่างไสวไปทั่วท้องฟ้า เกาะนี้ถึงชื่อพันดาว”

แก้มเนียนเริ่มร้อนผ่าวนิด ๆ เหมือนถูกดวงตามคมเข้มราวกับน้ำหมึกจ้องไม่วาง มันไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาบรรยายหรือเล่าอะไรให้ใครฟัง แต่ไม่ว่ากับใครก็ไม่เหมือนคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักคนนี้

ร่างบางขยับเล็กน้อยซ่อนความเกือเขินด้วยการหันไปชวนแสงคุย ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ มันเปลือหัวใจเด่นแรงไปเกินปกติ... ไม่หรอก คงไม่ใช่การตกหลุมรัก

เฉยผมเข็ดขยาดกับความรักครั้งแรก จนไม่คิดว่าตัวเองจะเริ่มต้นใหม่กับใครได้ในเร็ว ๆ นี้ เขาเคยมอบทุกอย่างให้อารมณ์ มอบครั้งแรกในทุก ๆ ความหมายให้แก่คนที่หลอกลวงเขาตั้งแต่พบหน้ากัน

วันแรก... เฉยผมไม่อยากจะเดินช้ารอยตัวเองในวันนั้นอีก

เสียงฟ้าร้องดังขึ้นมาไม่มีปี่มีขลุ่ย จากนั้นฝนหาใหญ่ก็ถล่ม
ลงมาจนเรือล้น ท้องฟ้าผืนน้ำที่เคยมีแสงแดดยามบ่ายพลันหายไป
ในเสี้ยววินาที คลื่นลมทะเลซัดแรงจนเรือโคลง เฉยผมมองคลื่นสูง
ด้านนอกด้วยแววตากังวล มือเล็กจับหูกะเปาเดินทางไว้นั่น กลัวมัน
จะกลิ้งหล่นทะเลไป ถึงจะอยู่เกาะมาสามเดือนเข้าไปแล้ว แต่ก็ไม่เคย
ต้องมานั่งเรือฝ่าพายุแบบนี้ จากเวลาที่ล่องเลยมากกว่าสี่สิบนาที เรือ
คงใกล้ถึงเกาะพันดาวแล้ว... อยากให้ถึงไว ๆ จัง

หยางเจิงเอนเคยเจอคลื่นสูงกว่านี้ตอนไปถ่ายหนังที่ออสเตรเลีย
เขาต้องรับบทนักกีฬาเซิร์ฟบอร์ด ทำให้ต้องไปหัดได้คลื่นอยู่เป็นเดือน
กว่าจะยืนอย่างมั่นคงบนกระดาน ทรงตัวบนเกลียวคลื่นให้ผู้กำกับเก็บ
ภาพสวย ๆ ไปประกอบในหนัง... สิบห้าวินาที แต่หลังจากหนังฉายเขา
ก็ได้เป็นแบรนด์แอมบาสซาเดอร์แบรนด์เสื้อผ้าออกกำลังกายยี่ห้อดัง
จากยุโรปทันที พร้อมกับมีแฮชแท็กขึ้นเทรนด์ในโซเชียลเน็ตเวิร์ก

เทียบกันแล้วคลื่นลมทะเลของที่นี่ยังห่างชั้นกันอีกไกล แต่
ท่าทางหน้าซัดเป็นกังวลของคุณครูร่างบางก็ทำให้หยางเจิงเอนขยับ
ตัวจากที่นั่งเกือบท้ายเรือเข้าไปใกล้อีกนิด

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“ครับ?”

คุณครูตกใจจนไม่ได้ยินเสียงเขา และพอเจ้าตัวหันมาก็ทำเอา
หัวใจที่อกซ้ายของหยางเจิงเอนเต้นแรงแข่งกับคลื่นทันที ดวงตาสวย
เต็มไปด้วยความตระหนกตกใจ ปากเม้มแน่น ไหล่สูงลอยอย่างน่า
สงสาร... อะไรบางอย่างในตัวคุณครูปลุกเร้าความรู้สึกของเขา มัน
เหมือน... เหมือนเขาเป็นสิ่งที่โผล่จากเงามืดมาเดินนวด
อยู่ตรงหน้า

เหลือแค่รอเวลาว่าเขาควรจะกระโจนไปจับตอนไหนดี

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าผ่าดังลั่น คุณครูตัวเล็กขยับเข้ามาจนชิดไหล่เขา สายฝนจากด้านนอกซัดสาดเข้ามาในสปิดโบตจนเปียกโชก เสียงตะโกนของคนขับเรือดั้งแข่งกับเสียงฝน แต่เขาไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดว่าอะไร

“เขาบอกว่าคลื่นแรงมาก... ถ้าคืนนี้ฝนไม่หยุดตก คุณอาจจะต้องพักที่เกาะพันดาว ไม่ต้องห่วงนะครับ คุณจะปลอดภัย”

เอ่ยพลอบใจเขาทั้งๆ ที่เจ้าตัวตัวลั่นเป็นลูกนก หยางเจิงเอนไม่เคยกลัวความตาย เขาในตอนวัยรุ่นสูญเสียพ่อแม่ไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ รถบรรทุกสิ่งก่อสร้างถนนหลวงของรัฐบาลเบรคแตกทำให้พุ่งใส่รั้วที่จอดติดไฟแดงฝั่งตรงข้าม มีคนตายทั้งหมดแปดคน บาดเจ็บหนักอีกห้าคน สองในแปดคนที่ตายคือพ่อแม่เขา และหนึ่งในห้าที่รอดชีวิตคือตัวเขาเอง

เงินชดเชยที่รัฐจ่ายให้มันไม่ได้ทดแทนพ่อแม่ที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับ หยางเจิงเอนไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน พ่อกับแม่ล้วนเป็นลูกคนเดียว เขาใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นไปวัน ๆ เคยจะฆ่าตัวตาย แต่จิตได้สำนึกก็ห้ามเอาไว้ ในเมื่อฆ่าตัวตายไม่ได้ก็ต้องอยู่ต่อไป ตั้งใจเรียนให้สูงทำงานพิเศษในบริษัทขนส่งช่วงปิดเทอมเพราะกลัวว่าเงินชดเชยมันจะหมดเอาสักวัน ใครจะไปคิดว่าการไปส่งพัสดุที่บ้านในย่านคนมีอันจะกินของเมืองจะพลิกชีวิตเขาไปตลอดกาล

เจ้าของบ้านที่เขาไปส่งของคือเจ้าของมอเดลลิ่งขนาดกลาง เขาได้รับการทาบทามให้เป็นนักแสดงในสังกัด รับบทวัยรุ่นในซีรีส์เรื่องใหม่ที่ใช้นักแสดงวัยรุ่นตัวประกอบกว่าห้าสิบชีวิต บทของเขาแค่เป็นประกบคู่นักเรียนเลวในเรื่อง เป็นลูกกระจอก ขุนพลอยพยัก เออ ๆ ออ ๆ ไปตามแต่หัวหน้าแก๊งจะสั่งอะไร

หลังจากนั้นก็ได้เล่นบทตัวประกอบ ลูกตัวละครหลัก และอีกมากมาย จากที่พูดแค่ประโยคเดียวทั้งเรื่องก็เริ่มมีบทเป็นของตัวเอง เริ่มได้เป็นนักแสดงสมทบ จนในที่สุดก็ถูกค่ายดังในเมืองใหญ่ซื้อตัวเขา

ไปเป็นพระเอกซีรีส์วัยรุ่นเรื่องแรกในชีวิต

ต้นสังกัดใหม่คงมองเห็นว่าเขาจะไปได้สวย ถึงเริ่มจับเขาไปทำหน้าทำตา หยางเจิงเอนไม่ได้หลุดจากธรรมชาติร้อยเปอร์เซ็นต์ เขากรีดตาข้างขวาเล็กน้อย ปลุกผมด้านหน้าเพิ่มขึ้นเพราะหน้าผากเขากว้างไป แล้วมีพวกฉีดโบทอกซ์ เมโสแฟต วิตามิน อี สารพัดที่ทำให้เขากลายเป็นเขาในทุกวันนี้

ดาราก็เหมือนกรรมกรใช้แรงงาน เขาต้องทุ่มเทร่างกายสุดตัวกับทุกงานถึงได้รับค่าตอบแทนที่สูงลิบลิ้ว ได้ย้ายจากหอพักคับแคบมาเป็นห้องพักที่มีห้องนั่งเล่น ห้องนอน จนในที่สุดก็ได้เป็นเจ้าของเพนต์เฮาส์สองชั้นในโครงการหรูของเมือง

นักแสดงที่มีดีแค่หน้าตาไม่อาจยืนอยู่ได้ในวงการ มันต้องมาพร้อมความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความทะเยอทะยาน ไม่มีใครทั้งนั้นที่จะก้าวขึ้นไปเป็นที่หนึ่งถ้าไม่คิดอยากเป็นที่หนึ่ง

และการเป็นที่หนึ่งของเขาก็มีราคามหาศาล สุดท้ายเขาก็แพ้จนต้องถอยออกมาจากแสงสปอตไลต์ ต้องมาซ่อนตัวอยู่บนเกาะกลางทะเล ลอยละล่องอยู่กลางมรสุมที่พัดสาดจากทุกทิศทุกทาง

“เดี๋ยวมันก็ผ่านไปครับ... ฟ้าหลังฝนสวยงามเสมอ”

มุมนปากยกยิ้มกับคำปลอบใจแสนไร้เดียงสาของคุณครู รู้แล้วว่าทำไมเขาถึงสะอึกไปกับคุณครูตัวเล็กคนนี้นัก คงเพราะเส้นทางชีวิตของเขามันไม่ได้เจอคนแบบนี้มานานแล้ว คนที่ดูไม่มีพิษมีภัย ดูจริงจังในน้ำเสียงและแสดงออกมาให้เห็นผ่านดวงตาใสกระจ่าง

“ครูชมจะถึงเกาะแล้วครับ!”

“ขอบใจนะแสง เจิงเกอครับ เขาบอกว่าจะถึงเกาะแล้ว คุณปลอดภัยแล้วนะ”

หยางเจิงเอนหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ ส่วนคนที่ตั้งใจจะได้ลงจากเรือสักทีมัวแต่ชะเง้อมองเกาะ จนไม่เห็นนัยน์ตาทอแสงอ่อนของคนข้างกาย

รอยยิ้มหายากที่น้อยครั้งจะปรากฏบนใบหน้าคน สิ่งล้ำค่าที่ถูก
แฟนคลับเปรียบว่าเป็นสมบัติควรค่าแก่การรักษาของประเทศจีนถูก
มอบให้ใครคนหนึ่งไปแล้ว... โดยที่เจ้าของรอยยิ้มเองไม่รู้ตัว และคน
ที่ได้รับไปก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน

เฉยฉมยืมเจี้ยนกับโปรแกรมท่องเที่ยวของเจิงเกอที่พัง
ไม่เป็นท่า จากที่แสงจะต้องรับหน้าที่พาแขกเดินชมรอบเกาะ ดูวิถี
ชาวบ้าน กลายเป็นว่าทุกคนต่างเข้าบ้านปิดประตูหน้าต่างกันเงียบกริบ
แสงก็ทำตัวไม่ถูก ไม่รู้จะเอาอย่างไร ทริปแขกคนสำคัญของรีสอร์ทดันถูก
ฝนสาดคลื่นซัดชะเปี้ยกโชกตั้งแต่ยังมาไม่ถึง อีกทั้งเมฆยังบังดวง-
อาทิตย์จนบรรยากาศโพล้เพล้แม้ตอนนี้เพิ่งบ่ายสามโมง

“เอาอย่างไรดีละแสง”

ท่าเรือเล็กที่เป็นเพียงเพิงไผ่หลบแดดเวลานี้เงียบสนิท ฝนก็ยัง
เทลงมาอย่างต่อเนื่องจนตอนลงจากเรือเกือบก้าวพลาด ร่มคันเดียว
ที่แขวนไว้บนซ็อกเก็ตจนเหล็กมันทึมออกมาไม่อาจกางได้อีก

“ผมว่าจะไปหาผู้ใหญ่บ้าน ให้คุณเขาไปพักรอฝนหยุด หาผ้า
ผืนให้คุณเขาเปลี่ยนก่อนครับครุ เปียกโชกแบบนี้ไม่สบายจะแย่เอา
ไว้ฝนหยุดถ้าดูดาวได้ค่อยพาเขาไป ถ้าเขาไม่ยอมไปผมก็จะดีเรือกลับ
ไปส่งรีสอร์ท ค่อยให้ผู้จัดการรีสอร์ทคืนเงินเขา ครุชมช่วยบอกเขาให้
หน่อย ผมไปบ้านผู้ใหญ่ก่อน”

เฉยฉมไม่ทันพูดอะไรแสงก็วิ่งฝ่าฝนออกไป พนักงานรีสอร์ท
จะมีห้องพักให้ อย่างพวกคนขับเรือถ้ากลับไปส่งแขกแล้วก็นอนพัก
ที่รีสอร์ทได้เลย เฉยฉมเลยต้องรับหน้าที่หันมาแจ้งแขกคนสำคัญ
แปลกใจนิดหน่อยที่เจิงเกอดูไม่เคียดแค้นอะไรอะไร จะว่าไปอีกฝ่าย
ก็ดูไม่เหมือนคนจะมาเที่ยวแต่แรก นอกจากหมวกเก็บหนึ่งใบสวมหัว
แม้แต่กล้องถ่ายรูปหรือโทรศัพท์มือถือก็ไม่ได้พกมา ที่รู้ก็เพราะพามา
ถึงอีกฝ่ายก็ล้วงกระเป๋าทางเกงออกมาบิดน้ำออกทั้งสองข้าง

“ระ...ระหว่างนี้คุณก็พักที่บ้าน... เอ่อ ะ...ผู้ใหญ่”

แก้มเนียนแดงกำเมื่อจู่ๆ ร่างสูงก็ปลดกระดุมเสื้อลายดอกของตัวเองทีละเม็ด แผ่นอกขาวค่อยๆ ปรากฏให้เห็นชัด และแม้จะเคยเห็นรูปปั้นโปเปลือย รูปกายวิภาคของคนมานักต่อนัก มันก็ไม่เหมือนของจริงที่ขยับได้อยู่ตรงหน้า ความเขັกขื่นในเชิงวิชาการมันช่างแตกต่างจากของจริงจนเฉยฉานทำตัวไม่ถูก

ตาสวยเปลือยจ้องมองท่อนแขนที่มีเส้นเลือดเด่นชัด นิ้วเรียวยาวที่ค่อยๆ จับกระดุมแกะออก กระทั่งทำดิ่งสาบเสื้อออกจากเรือนกาย แกร่งมันก็ไม่เหมือนผู้ชายถอดเสื้อคนอื่นที่เขาเคยเห็น... เจิงเกอเป็นคนที่มีเช็ทซ์แอปพิลสูงมาก

“ใครคือผู้ใหญ่”

“ก็... ก็คือ หัวหน้าหมู่บ้าน”

ทำตัวไม่ถูกจนเปลือยใช้ภาษาไทยเรียกผู้ใหญ่ แต่จะให้ทำหน้าที่ปกติมันก็ยากเกินไป ปากบางเฝ้มแน่น พยายามไม่มองต่ำไปกว่าช่วงคอ แต่ลาดไหล่กว้างได้รูปของคนตรงหน้าไม่ค่อยให้ความร่วมมือเอาซะเลย

ก็เสื้อเขาเปียกเลยต้องบิดน้ำออก ผู้ชายถอดเสื้อมันเรื่องปกติของคนทั้งโลก ไม่เอาน่าฉม... อย่าทำตัวเป็นพวกโรคจิตนะ อย่า-ไป-คุกคาม-เขา!

เวลาผ่านไปสักพักแสงก็ยังไม่กลับมา ฝนก็ตกแบบไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ไอ่เย็นและละอองฝนลาดเข้ามาเป็นระยะๆ จนหนาวสั่น เฉยฉมอยากกลับบ้านพักของตัวเองจะแย่ แต่มันก็อยู่ไกลออกไป เกือบท้ายหมู่บ้าน เกาะพันดาวเป็นเกาะเล็ก พื้นที่ด้านหนึ่งเป็นภูเขา รกชัน อีกด้านเป็นที่ราบเล็กๆ ลดหล่นไปตามสันเขาสำหรับพักอาศัยของชาวบ้าน ทั้งเกาะมีไม่ถึงร้อยครัวเรือน และอาชีพส่วนใหญ่ของชาวบ้านคือทำประมง และพวกงานฝีมือประดิษฐ์ประดอยจากเปลือกหอย ปลาตะเพียนสาน ข้าวของเครื่องใช้ที่สานจากใบมะพร้าวอะไร

พวกนั้น ถึงแม้จะไม่ได้นิยมในกลุ่มคนไทย แต่ยังต้องการมากในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพราะลูกค้าต่างชาติชอบซื้อ

รายได้ส่วนใหญ่มาจากรีสอร์ตของเพื่อนพี่ชายที่จัดโปรแกรมท่องเที่ยวมายังเกาะนี้ เหมือนกับพึ่งพาอาศัยกันและกัน รีสอร์ตเองก็เป็นลูกค้าหลักที่ช่วยซื้องานฝีมือจากชาวบ้าน หรือรับคนในหมู่บ้านเข้าไปทำงาน

“คุณไหวหรือเปล่า”

“ไหวครับ... ได้อยู่”

ได้อยู่ที่แปลว่าไม่ได้ โอเคที่ได้ไม่ได้แปลว่าโอเค... เฉยเฉยนั่งทอดเงาเขาดูตัวอยู่บนเก้าอี้ไม้ตัวยาว เขาไม่ใช่คนขี้หนาวเพราะอยู่อังกฤษมาตั้งหลายปี อังกฤษก็เป็นเกาะจึงเลี้ยงไม่ได้ที่ฝนจะตกบ่อยครั้ง แต่ลมทะเลที่พัดแรงต่างหากทำให้ตัวเขาเย็นจนสั่น ถ้าไม่มีลม... คงไม่แย่เท่านี้

“ถอดเสื้อดีกว่า”

“ครับ? ไม่เป็นไรครับ”

เฉยเฉยเป็นคนขี้อาย ถึงเขาจะอยู่อังกฤษมาหลายปี แต่ก็ยังเป็นคนไทยที่ไม่กล้าเปิดเผยเรือนร่างแม้อีกฝ่ายจะเป็นผู้ชายเหมือนกัน เขาไม่ได้มั่นใจในตัวเองขนาดนั้น... หุ่นก็เป็นก้าง ไม่ได้มีไหล่กว้าง แผ่นหลังแกร่ง และซิกซ์แพ็คแบบเฉ็งเกอส์กน่อย

“ใส่เสื้อผมแทน ผมบิตจนหมดแล้ว ฟ้าคุณมันเปียก ไม่หายหนาวหรอก”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไหว... ผมไม่รบกวนคุณดีกว่า”

“ดีอะมด”

เสียงบ่นแผ่วเบาเป็นภาษาจีนทำเอาเฉยเฉยหงุดหงิดขึ้นมา มันเสียมารยาทมากเลยนะ ทั้ง ๆ ที่คุยกันด้วยภาษาอังกฤษ แต่กลับแอบว่าเขาด้วยภาษาตัวเอง... ขอโทษทีที่เขาดันฟังรู้เรื่อง!

“ผมฟังออกนะครับ และคุณไม่มีสิทธิ์มาว่าผมว่าดี้อ!”

“คุณพูดภาษาจีนได้?”

“ผมพูดภาษากรีก ละติน และฝรั่งเศสได้ด้วย เพื่อคุณอยาก
จะรู้!”

เป็นลูกกวางขนตาองที่กำลั้งโกรธ... หยางเจิงเอนได้แต่
พยายามห้ามไม่ให้ตัวเองหลุดยิ้มออกมา ผิวหน้าขาวซีดโกรธจนขับสี
แดงเรื่อ ไม่มีคนโกรธเขามานานมากแล้ว จนมันกลายเป็นเรื่องแปลก
ใหม่

“ผมไม่ตลกนะครับ ยิ้มอะไร”

ยิ้ม? ยิ้มเหรือ เขาเนี่ยนะยิ้ม หยางเจิงเอนยิ้มเป็น แต่มันเป็น
รอยยิ้มในการทำงาน ในฐานะดารา คนดัง ที่ต้องยิ้มให้กล้อง แต่ใน
ชีวิตจริงเขาแทบไม่มีเรื่องจะให้ยิ้มเลยสักอย่าง แม้กระทั่งตอนก้าวเท้า
ขึ้นไปปรับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยม รางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่เขาควรจะได้
ยิ้มจนแก้มปวด น้ำตาคลอที่คว้ารางวัลแห่งความภาคภูมิใจนี้ได้สำเร็จ
แต่ความเป็นจริงการขึ้นไปยืนต่อหน้าคนดังทั้งวงการ ทำให้เขาเกือบตาย
อยู่กลางเวที

“เปล่า... ผมเสียมารยาทเอง ขอโทษด้วย แต่ผมอยากให้คุณ
เปลี่ยนมาใส่เสื้อผมแทน ก่อนที่คุณจะไม่สบาย”

“แล้วทำไมคุณไม่ใส่เอง... คุณก็น่าจะหนาว”

“ที่จีนหนาวกว่านี้ ผมมาจากทางเหนือที่อากาศเย็นทั้งปี”

คุณครูกวางน้อยยังคงทำหน้าที่ไม่ไว้วางใจ การเปลือยพูดภาษาจีน
ออกไปของเขาคงทำให้คุณครูตัวเล็กไม่พอใจอย่างมาก ร่างสูงจึงวาง
เสื้อที่บิดจนหมาดไว้บนเก้าอี้ตัวยาวข้างคุณครู แล้วกลับไปยืนกอดอก
มองภาพทะเลเจิ้งว้างหันหลังให้อีกฝ่ายต่อ ทะเลยามนั้นนอกจากจะเห็น
แค่เกลียวคลื่นซัดกระแทกหาดทรายก็มองไม่เห็นอะไรแล้ว ฝนฟ้าใหญ่
ทำให้ทุกอย่างมันดูซมซานไปหมด... ฝนคงไม่หยุดตกง่าย ๆ

“เอ่อ... ขอบขอบคุณครับ”

หยางเจิงเอนเฉียวตัวกลับไปมอง คุณครูวางน้อยยอมเปลี่ยน มาสวมเสื้อเขาแล้ว แต่สรีระที่ต่างกันทำให้เสื้อเขาที่อยู่บนตัวอีกฝ่าย หลวมไปสองไซซ์... ไม่รู้สิ เขาว่าเขาชอบเสื้อตัวเองขึ้นมาทันที

เฉยฉมทำหน้าที่ไม่ถูกกับดวงตาคมที่จ้องเขานิ่ง ทำไม... มันดูเหมือนว่าการมีเสื้ออีกฝ่ายอยู่บนตัวให้ความรู้สึกไม่ค่อยจะปลอดภัย เอาเสียเลย

“ครูชมๆ แยะแล้ว”

เสียงตะโกนจากคนที่หายไปนานทำให้บรรยากาศแปลกๆ หายไป เฉยฉมรีบลุกขึ้นหันไปหาแสงที่ทางร่มคันใหญ่กลับมา

“ว่าไงแสง”

“ผู้ใหญ่บ้านไม่อยู่ แยกไปงานศพญาติที่ฝั่ง ที่บ้านมีแต่เมียกับลูก แก ให้คุณเขาไปพักไม่ได้หรอก ผมขี้มรมาให้”

เฉยฉมถอนหายใจเอือกใหญ่เมื่ออะไรๆ มันติดขัดไปหมด บ้านผู้ใหญ่บ้านมีแต่ผู้หญิง จะไปฝากผู้ชายตัวโตไว้สักพักก็คงดูไม่ดี จะไปฝากบ้านแสงยังไม่ได้ใหญ่ เพราะมีสองครอบครัวใหญ่อยู่ในบ้านเดียวกัน จะไปฝากบ้านอื่นก็กว่าจะคุยกันรู้เรื่อง เห็นใจเจิงเกอเขาด้วย ที่ทริปล่มไม่เป็นท่า

“จั้นไปที่บ้านผมก็ได้แสง”

“เดี๋ยวผมยกอาหารของว่างแยกไปให้นะครูชม สั่งป้าแจ้วไว้แล้ว เดี่ยวผมให้เขาทำเพื่อครูชมด้วย”

ป้าแจ้วเป็นแม่ครัวหลักที่จะจัดของว่างและอาหารอื่นๆ มา รับแซกริสอร์ตที่ซื้อทัวร์มาเกาะพันดาว ถึงทริปล่ม แต่ยังไงเจิงเกอ ก็จ่ายเงินมาแล้ว นอกจากเดินเที่ยวรอบเกาะไม่ได้แล้ว อย่างอื่นก็มีครบตามเดิม

“ไม่เป็นไรแสง เดี่ยวผมหากินเอง”

“ไม่เป็นไรหรอกครู เพิ่มข่าวอีกงานให้ครูป้าแจ้วไม่ว่าหรอก ครู เอร่วมคันใหญ่ไปกับเขานะ ผมจะไปบ้านป้าแจ้ว”

เฉยผมมาร่วมคันใหญ่มาจากแสง ทางออกจนสุดก็ยังต้อง
ส่ายหน้า คันใหญ่ที่ไม่ได้ใหญ่เท่าไรสำหรับผู้ชายสองคน คงต้องเดิน
เบียดกันหน่อย มือเรียกว่าเสื้อมัดย้อมที่เปียกขึ้นมาพันข้อมือที่ถือ
ร่วม แล้วใช้มืออีกข้างหิ้วกระเป๋าเดินทางของตัวเอง

“เจิงเกอ ผมจะพาคุณไปบ้านผมก่อนนะครับ เดี่ยวแสงเขาจะ
ยกของว่างกับอาหารมาให้คุณอีกที”

ตามผมมองคนตัวเล็กกว่า มือหนึ่งพันผ้าแล้วยังถือร่วม อีกมือหิ้ว
กระเป๋า... พระพุทธรูปไปหมด จึงเดินไปแย่งทั้งร่วมทั้งกระเป๋ามาถือ

“ผมถือเอง”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองๆ คุณเป็นแขก...”

“ผมไม่ได้อยากเสียมารยาทนะ แต่ถ้าคุณถือร่วมมันทิ่มหัวผม”

“อา... งั้นผมถือกระเป๋าเองครับ”

“กระเป๋าหนักจนคุณถือตัวเอียง เดินนำไปเถอะครับ ระวังล้ม
ก็พอ”

กระเป๋าใบเล็กนิดเดียว ไม่รู้ใส่อะไรมาจนแน่น หยางเจิงเอน
ไม่อยากจะสร้างความลำบากใจ แต่เขาสูงกว่าคุณครูกวางน้อยตั้งช่วงหัว
เขาถือร่วมเองก็ดีกว่าให้อีกฝ่ายยึดแขนจนสุด ไม่ต้องกลัวร่วมมันโดนหัว
ด้วย แล้วกระเป๋านี้สำหรับเขาที่ทำงานหนักมาก่อนมันก็ไม่ได้หนัก
เท่าไร... คุณครูชมมากกว่าที่คุณเหมือนคนไม่เคยลำบาก

“แต่...”

“คุณครูชมอยากจะเถียงเอาชนะกับผมตรงนี้จริง ๆ เหรอครับ”

“แต่ผมไม่อยากจะรบวุ่น”

หัวเขมเล็กขึ้นเล็กน้อย เขาไม่อยากจะดู แต่ตอนนี้ปากบางของ
คุณครูชมซีดไปหมดแล้ว ใ้เรื่องแค่อือร่วมถือกระเป๋าเขาไม่ได้คิดว่ามัน
เป็นการรบกวน ใ้ที่มันกวนใจเขาคือคุณครูชมหนาวสั่นจนจะปลิว
ไปกับคลื่นลมทะเล แต่ยังทำเป็นเก่งต่างหาก

“ผมบอกแล้วไงว่า... อย่าดี้อ!”

Chapter 3

เฉยฉมโกรธจนหน้าองำ ไม่เคยมีใครว่าเขาดื้อมาก่อน!
พออำปากจะเถียงกลับ เจ้าคิ้วเข้มๆ นั้นก็เลิกใส่เหมือนจะหาเรื่องกัน
ว่าจะเอาอย่างไรอีก เลยได้แต่เม้มปากแน่น หมุนตัวเดินดุ่มๆ นำทางไป
ยังท้ายหมู่บ้าน แม้อยากเดินหนีให้รู้ว่าไม่พอใจ แต่ฝนเม็ดใหญ่ก็ทำให้
เฉยฉมต้องขยับกลับมาอยู่ได้ร่มคันเดียวกันกับอีกฝ่ายอยู่ดี

การต้องมาเดินไหล่ชนไหล่ได้ร่มคันเดียวกันมันเกร็งนิดหน่อย
เพราะเสื้ออีกฝ่ายอยู่บนตัวเขา และร่างสูงก็เปลือยท่อนบน มันยาก
มากที่จะทำเป็นไม่เห็นเรือนร่างแกร่งแบบผู้ชายชอบออกกำลังกาย
บางจังหวะที่ต้องออกแรงก้าวขึ้นไปตามเนินสูง ก็ได้ยินเสียงลมหายใจ
ของกันและกันชัดเจน

“ระวังคระ...”

เฉยฉมชะงักเมื่อหันกลับมาเตือนคนข้างหลังให้ก้าวขึ้นมาใน
จุดที่สูงขึ้น เพราะส่วนสูงที่ต่างกันหนึ่งช่วงหัวลดลงจนปลายจมูกชน
กัน ตามคมเขี้ยวกับหยดหมึกทำให้เฉยฉมพลอกล้นหายใจ... เจิง-
เกอหล่อมาก หล่อจนเขาใจเต้นแรง

ในที่สุดแก้มเนียนก็ร้อนผ่าวขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อใบหน้าคมคาย ๆ

แต่มรอยยิ้มที่มุมปาก ถ้าเงิเกอยิ้มล้อเลียนเฉยผมคงจัดการความรู้สึกตัวเองง่ายกว่านี้ แต่รอยยิ้มที่อีกฝ่ายมอบให้... เป็นรอยยิ้มเอ็นดู
“ขอบคุณ”

เสียงขอบคุณแผ่วเบาจนเหมือนเสียงกระซิบดังชัดในสายฝน
เฉยผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังตกหลุมรักโดยไม่ทันตั้งตัว ในสภาพ
เปียกปอน ห้อมล้อมไปด้วยกลิ่นดิน กลิ่นฝน การตกหลุมรักแสนเรียบง่ายเกิดขึ้นในลักษณะนั้น

บ้านพักครูทำหมู่บ้านเป็นบ้านหลังเล็กยกสูง หลังคาสังกะสี
ข้างในบ้านไม่ต่างอะไรกับคอนโดขนาดสามสิบห้าตารางเมตรใน
กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นห้องนั่งเล่นกับห้องครัวยาวต่อกัน มีประตู
สองบานแยกไปเป็นห้องน้ำและห้องนอน ต่างตรงที่มีชานบ้านยื่น
ออกมาสำหรับนั่งเล่น... ซึ่งตอนนี้ถูกฝนสาดจนเปียกปอน

ห่างจากตัวบ้านไปไม่กี่ไกลเป็นอาคารชั้นเดียวสองห้อง ที่คนใน
หมู่บ้านช่วยกันสร้างให้เป็นโรงเรียนสำหรับเด็กๆ นักเรียนส่วนใหญ่
เป็นเด็กอนุบาล ถ้าถึงวัยเข้าประถมจะต้องนั่งเรือไปเรียนบนฝั่ง ทั้ง
เกาะมีคุณครูวัยคุณแม่อายุคนเดียว แกเรียนจบครูแล้วอยากกลับมา
สอนเด็กที่บ้านเกิด ส่วนเฉยผมมาเป็นครูอาสาตามโครงการท้องถิ่น
ในจังหวัดนี้ โดยสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงมีหลายช่วงวัย เพราะ
เด็กๆ ประถมและมัธยมก็อยากเรียนด้วย ทำให้ต้องสอนพิเศษวันเสาร์
อาทิตย์ คนในหมู่บ้านที่อยากเรียนก็มีได้

เฉยผมรู้สึกขอบคุณที่ตัวเองเกิดมาในครอบครัวที่ไม่ลำบาก
มันทำให้เขาไม่มีปัญหาเรื่องเงินจนทุ่มเทความใส่ใจให้แก่การสอนได้
เต็มที่... ความชอบ ความฝัน แรงบันดาลใจ และแพชชั่นมักสวนทาง
กับระบบทุนนิยมเสมอ ความฝันของหลายคนถึงต้องถูกซุกซ่อนเอาไว้
ในส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจ โดยหวังว่าถ้าโชคดี... สักวันมันคงจะได้
ผลิบานในที่ไหนสักแห่ง กลับกันถ้าโชคร้าย บางคนก็ต้องเก็บมันไว้
ตลอดกาล

แม้ในตอนแรกเขาแค่อยากหลบมาพักใจ แต่เฉยชมชอบที่นี้ไป แล้ว เขาตกหลุมรักรอยยิ้มสดใสของเด็ก ๆ ความมีน้ำใจของคนในหมู่บ้าน หรือกระทั่งประเพณีโบราณที่หลายคนมองว่าคร่ำครึ แต่มันคือวัฒนธรรมที่อยู่มาเนิ่นนานหรืออาจจะนับพันปี

จากที่อยู่ห่างไกลคนละซีกโลก ใช้ภาษาคนละภาษา มีวัฒนธรรมแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง สุดท้ายเกาะพันดาวก็ทำให้เขาตกหลุมรักไอดิน กลิ่นฝน กลิ่นโคลน... ที่เหมือนจะพัดพาใครอีกคนมาให้เขาตกหลุมรักอีกครั้ง

เฉยชมจุดตะเกียงเจ้าพายุที่ห้อยอยู่บนชื่อบ้าน เปลวไฟสีส้มทำให้บ้านที่มีมิติสว่างขึ้นมานิดหน่อย บนเกาะพันดาวมีไฟฟ้าใช้จากโซลาเซลล์ของรัฐบาลและกลุ่มจิตอาสาที่ระดมทุนมาช่วยสร้างให้ แต่กำลังไฟไม่ได้เพียงพอขนาดจะมีไฟใช้ยี่สิบสี่ชั่วโมง วันไหนแดดดีก็อาจจะใช้ไฟได้นานขึ้น วันไหนฝนตกก็ต้องจุดตะเกียงกันตั้งแต่เย็นย่ำ

“คุณอาบน้ำก่อนก็ได้ครับ ห้องน้ำอยู่ทางนี้ เดี่ยวผมเตรียมเสื้อผ้าให้”

ขาเรียวก้าวเข้าไปในห้องน้ำ จุดตะเกียงอีกดวงในบ้านหลังเล็กมีตะเกียงแขวนไว้หลายที่ เพราะเฉยชมกลัวความมืด เขานอนไม่ได้ถ้าไม่เปิดโคมไฟหัวเตียง แสงจันทร์สลัวสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างทำให้เกิดเงารูปไหวนั่นน่ากลัว

“คุณอาบก่อนเลย ผมรอได้”

ไม่คิดจะเถียงอีกเพราะเฉยชมหนาวมากจริง ๆ จึงรีบไปเตรียมเสื้อผ้าแล้วเข้าไปอาบน้ำ แม้น้ำจะเย็นจัด แต่มันก็ดีกว่าน้ำฝนที่เปียกชุ่มไปทั้งตัว ใช้เวลาไม่นานจากเสื้อผ้าเปียกชื้นก็เปลี่ยนมาอยู่ในชุดเสื้อแขนยาวกางเกงขายาว มีเสื้อกันหนาวสวมทับอีกชั้น

“เจิงเกอครับ...”

ตาสวียกะพริบพริบ ๆ กับภาพแผ่นหลังกว้างยื่นพิงราวกันชานบ้าน หันหน้าไปมองวิวทะเลไกลสุดลูกหูลูกตา ทำไมช่างเป็นคนที่น่า

มองทุกมุมทุกองศาแบบนี้กันนะ

“ครับ?”

“ผมมีแต่กางเกงผ้ากับเสื้อแบบนี้ ได้ไหมครับ”

ช่วงเอวของอีกฝ่ายหนากว่าเขา ไม่อาจสวมกางเกงไซส์เดียวกันได้ นอกจากกางเกงผ้าผูกเอวที่เป็นฟรีไซส์ก็ไม่มีแบบอื่นแล้ว ส่วนเสื้อเป็นผ้าม่อฮ่อมกระดุมหน้าไซส์ใหญ่ที่ได้รับแจกมา เพราะมันตัวใหญ่กว่าไซส์เขา เฉยฉมเลยไม่เคยหยิบมาสวม

“ได้ครับ ขอขอบคุณ”

ยิ้มอีกแล้ว... ยิ้มแบบที่ทำให้เขาไม่เป็นตัวเองเลย

หยางเจิงเอนยักยิ้มให้คนหลบตาหนี ตั้งแต่จุมพิตกันคุณครู
กว้างน้อยก็หลบตาเขา ไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายไม่ยอมก้มหน้า แต่เจ้าตัว
เงินเงินไปต่างหาก อย่างว่าแต่คุณครูกว้างน้อยเลย เขาก็ไม่เข้าใจ
ตัวเองว่ามันเกิดอะไรขึ้น

ยังไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วยซ้ำที่รู้จักกัน หัวใจที่นิ่งสงบมาหลาย
ปีมันพลันเต้นแรงแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ความหวาดระแวงทุกคน
ที่เข้ามาใกล้ก็เหมือนจะหายไปกับไอฟน

เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองมาทำอะไรที่นี่ ในบ้านหลังเล็กท้าย
หมู่บ้าน สูงขึ้นมาบนไหล่เขาจนเห็นเว้าน้ำทะเลทอดยาวไปไกลสุด
ลูกหูลูกตา ฟาครึมเข้าไปทุกที ฝนก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดตก กระทั่งไฟฟ้า
ก็เข้าไม่ถึง มีเพียงตะเกียงแขวนไว้ตามชื่อ

ถ้าเป็นเมื่อก่อน... ถ้าเป็นหยางเจิงเอนซูเปอร์สตาร์ระดับ
ประเทศ แคเขาหายไปหนึ่งชั่วโมงก็มีทีมงานตามหากันเลือดตาแทบ
กระเด็น แคไม่สบายเล็กน้อยก็ต้องได้รับการตรวจจากแพทย์ชื่อดังใน
โรงพยาบาลชั้นนำ แคเขาบอกว่าอยากกินอาหารระดับมิชลินสตาร์
ต่อให้ถ่ายหนังอยู่กลางป่ากลางเขาก็จะมีคนไปตามหามาให้อยู่ดี
ร่างกายของเขามีค่าดุจทองคำพันชั่ง

**แล้วเจ้าทองคำพันช่างมันก็ดันพยายามจะเสนอตัวเองให้
คุณครูกว้างน้อยขึ้นมา**

**กลิ่นหอมจากกายบางดึงดูดความสนใจของหยางเจิงเอินไป
ทั้งหมด กลิ่นสบู่ที่คุณครูชมใช้มันหอม แต่ไม่รู้ว่าเป็นดอกอะไร จน
อยากแตะจมูกลงไปทีละนุ่มลึกที**

ชายาวขยับก้าวเข้าไปใกล้พร้อมกับที่ร่างบางขยับร่นถอยไปจน
ชิดผนัง ความใกล้ชิดได้แสงตะเกียงสลัวมันทำให้ความมีเหตุผลลด
ระดับต่ำลงไปตามอากาศหนาวเย็น ทั้งคู่กำลังยืนอยู่ในจุดที่อันตราย

ใบหน้าคมก็ต่ำลงไปใกล้คนที่ยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาสบตา
กัน นิ้วเรียวยาวแตะลงแผ่วเบาที่ข้างแก้มนุ่ม ผิวเนื้ออุ่นได้ปลายนิ้วเย็น
ดูน่าทะนุถนอม จนกระทั่งดวงตาสวยขนตาเงยขึ้นมาสบตาเขา
เรียวยาวปากบางเผยออกเล็กน้อย หยางเจิงเอินเผลอตัวแตะปากนึ้ม
ด้วยปากเขาเอง... สัมผัสบางเบาราวกับหยดน้ำบนยอดหญ้า

“ครูชม ผมมาแล้ว!”

เสียงคนขับเรือดั้งขึ้นพร้อมกับที่ร่างสูงโดนผลักออกไปหลาย
ก้าว หยางเจิงเอินเผลอปากแน่นสบถเบาๆ กับตัวเองที่ความอดทนต่ำ
แบบไร้สติ รีบคว้าข้าวของเดินเข้าห้องน้ำไป ทั้งๆ ที่อากาศหนาวขนาด
นี้ตัวเขากลับร้อนจนเหงื่อแตก ได้แต่ใช้ขันตักน้ำเย็นสาดตัวเองโครมๆ
เพื่อสงบสติอารมณ์

แฟนหนุ่มแห่งชาติ... สมบัติของชาติ และทองคำพันชั่ง อีก
สารพัดฉายาที่ถูกตั้งให้ โดนคุณครูตัวเล็กบนเกาะห่างไกลขโมยไป
ครอบครอง

**หยางเจิงเอินออกจากห้องน้ำมาก็เจอถาดอาหารหอมกรุ่น
มีกับข้าว ของว่างหลายอย่างจัดไว้อย่างดีในถาดอาหารทรงกลม
ห้าชั้น มีลูกมะพร้าวเสียบหลอดสองลูกด้วย คุณครูชมกำลังถือตะเกียง**

มาวางไว้บนโต๊ะตัวเล็กกลางบ้าน

“กินข้าวครับ”

“จานคุณล่ะ”

“คุณกินก่อนเลย ผมยังไม่หิว”

โกหกไม่เก่ง... คุณครูชมมักจะบอกว่าเกรงใจเพราะเขาเป็นแขกของรีสอร์ท การที่อีกฝ่ายติดเรือมาด้วยคงดูเหมือนเป็นการรบกวนทั้งที่เขาไม่ได้รู้สึกว่าการรบกวน

“ผมไม่อยากกินคนเดียว ผมไม่รู้ว่าแต่ละอย่างมันคืออะไร... ผมกลัวแพ้”

อาหารบนเกาะพันดาวหน้าตาแปลกกว่าที่รีสอร์ท ดูสั้จืดจ้านกว่า อาจเพราะตอนอยู่ที่รีสอร์ทมีเชฟมิชลินสตาร์ประจำอยู่ยี่สิบสี่ชั่วโมง มีเมนูแนะนำจากร้านดังทั่วประเทศที่เปลี่ยนกันมาให้เขาได้เลือก ไหนจะบริการพิเศษของโรงพยาบาลที่มีข้อมูลว่าเขาชอบกินอะไร ไม่ชอบอะไร แต่ละมื้อเลยผ่านไปแบบอาหารมัตตาการ ทุกเมนูมีแผ่นกระดาษแนบมาแจ้งว่าเมนูที่เขากำลังกินคืออะไร มีส่วนผสมอะไร เผื่อว่าเขาจะแพ้

ร่างกายมีค่าดูจของคำพันชิ่ง... ถึงได้รับการดูแลสารพัดสารเพ อันที่จริงหยางเจิงเอนแทบจะกินได้ทุกอย่างถ้าไม่แพ้เกินไป เขาไม่ได้โตมาเป็นลูกเศรษฐี เขาปากกัตตีนถีบมาก่อน ให้อะไรผลว่ากลัวแพ้ที่เยอะขึ้นมาก็แค่อยากให้คุณครูชมกินข้าวด้วยกัน

อาหารบนเกาะรสชาติไม่ได้เผ็ดจัดอย่างที่คิด ครูชมบอกว่าแม่ครัวทำให้จืดเพราะกลัวนักท่องเที่ยวต่างชาติจะกินไม่ได้ ขนาดทำให้จืดเขาก็กังวลร้อนปาก ทำทางคิมฉีของเขาคงดูตลก เจ้ากวานน้อยที่เคี้ยวข้าวตุ้ยๆ จนแก้มป่องถึงขยับยิ้มไปถึงดวงตา

“คุณล้อเลียนผม”

“เปล่าครับ แค่... เอ็นดูที่คุณกินเผ็ดไม่ได้เลย สำหรับผมมันจืดมาก”

“ทำไมคุณถึงมาเป็นครู”

อาศัยช่วงเวลาที่ติดฝนอนอยู่ด้วยกันทำความรู้จักอีกฝ่ายให้มากขึ้นไปอีกนิด บนเกาะที่ไม่มีอะไรเลย ต่อให้มันสวยแค่ไหน วันหนึ่งก็ต้องเปื่อยไปตามเวลา คุณครูชมน่าจะเป็นคนเก่ง ภาษาอังกฤษของอีกฝ่ายดีมาก ดึกว่าเขาเสียอีก ไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตบนเกาะนี้ด้วยซ้ำ

“ผมเองก็ไม่ได้ตั้งใจ แต่พอได้สอนเด็ก ๆ แล้วมันก็มีความสุข ผมดูไม่เหมือนคนเป็นครูหรอกครับ”

“ก็ไม่เชิง คุณดู... ไม่ใช่คนที่นี่”

“ผมเพิ่งมาอยู่ได้สามเดือน ผมเป็นครูอาสา คุณล่ะครับทำอะไร”

“ผมอยู่ในช่วงว่างงาน”

หยางเจิงเอนไม่กล้าตอบไปตามตรงว่าเขาเป็นนักแสดงที่กำลังป่วยจนไม่อาจอยู่ในวงการได้อีก มันไม่เท่าเขาเสียเลย เขาหวังว่าอาการของตัวเองจะหายในเร็ววัน ถึงไม่กลับไปเป็นนักแสดงแล้ว แต่เขาก็อยากใช้ชีวิตต่อไปได้ ไม่ใช่หวาดระแวงทุกครั้งที่ใครเข้ามาใกล้

“ทำไมถึงเลือกมาว่างงานที่นี่ล่ะครับ”

“เพราะที่นี่ผมได้ใช้เวลากับตัวเองเต็มที่ แล้วคุณล่ะ ทำไมเลือกมาที่เกาะนี้”

“ผมก็ต้องการมาใช้เวลากับตัวเองที่นี่เหมือนกันครับ... ที่นี่ไม่มีอะไรเลย แต่กลับทำให้ผมรู้จักตัวเองมากขึ้นเยอะ”

สายตาของคนทั้งสองมันฟ้องว่ามีอดีตที่เจ็บปวดไม่ต่างกัน ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะพูดเรื่องนี้กับคุณครูชมโดยที่ไม่รู้สึกอึดอัดเลยสักนิด

“ผมหวังว่าผมจะชอบตัวเองมากขึ้นในอนาคต”

“ผมเองก็เหมือนกัน ดูภายนอกไม่มีใครรู้หรอกว่าผมเกลียดตัวเองมากแค่ไหน”

แววตาสวยมีร่องรอยความเจ็บปวด รอยยิ้มที่สะอิดใจเขาฝังเพื่อนจนหายไปกับความทรงจำอะไรสักอย่าง ที่คงวนเวียนกลับมาทำร้ายครูชมอีกครั้ง

“คุณจะผ่านมันไปได้”

มือหนายื่นไปบีบมือเล็กเบาๆ ได้ชายคาสังกะสีในวันฝนพรำ มีคนบาดเจ็บสองคนกำลังพยายามลุกขึ้นยืนอีกครั้ง กำลังพยายาม เป็นคนที่ดีกว่าเดิม

“คุณก็ด้วย ผมขอให้พระเจ้าอวยพรคุณ”

“คุณเป็นคริสเตียน?”

“ผมมองเรื่องศาสนาเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ก็ใช่ที่ ครอบครัวผมนับถือศาสนาพุทธ แต่ตัวผมไม่ได้นับถือศาสนา... ผมแค่ออยู่ในสภาพแวดล้อมของแองกลิคัน นิกายหนึ่งของศาสนาคริสต์ใน อังกฤษ”

“คุณมาจากอังกฤษ?”

“ผมเคยอยู่ที่นั่น แล้วผมก็มาอยู่ที่นี่”

แผลในใจของคุณครุฑมอยู่ไกลถึงอีกซีกโลก หยางเจิงเินเล็ก สนใจอดีตของอีกฝ่าย เราทุกคนต่างมีอดีตที่ไม่อาจย้อนกลับไปได้ เขา สนใจความบังเอิญ... บังเอิญที่พวกเขาเจอกันบนเกาะกลางทะเล ทั้ง ๆ ที่ครุฑมมาไกลจากอีกซีกโลก ส่วนตัวเขาก็มาจากจีนแผ่นดินใหญ่

การคุยกับครุฑมเป็นเรื่องสนุก หยางเจิงเินไม่ได้คุยกับใครแบบนี้มานานมากแล้ว พวกเขาไม่ได้พูดเรื่องส่วนตัว แต่เล่าประสบการณ์ชีวิตที่เต็มไปด้วยเรื่องตลก คัลเจอร์ช็อกในต่างแดน การแลกเปลี่ยน มุมมองทำให้เขายังประทับใจครุฑม

หลายเรื่องพวกเขามีทัศนคติคล้ายกันอย่างไม่น่าเชื่อ ยิ่งพูดคุย ระยะเวลาห่างระหว่างกันมันยิ่งลดลงทีละนิด จากโตะกินข้าวก็เปลี่ยนมา นั่งคุยกันอยู่ตรงระเบียงประตูบ้าน มองออกไปยังภาพทะเลสุดลูกหูลูกตา หยางเจิงเินใช้สองมือยันพื้นด้านหลังเอนตัวมองตะเกียงแก้ว ไกวไปตามสายลม เฉยฉมนั่งกอดเข่ามองไปยังภาพเดียวกัน

“ซม... ผมดีใจที่ได้รู้จักคุณ”

“ผมก็เหมือนกัน”

ใบหน้าคมมองรอยยิ้มหวานอยู่เนิ่นนาน... สายตาเขามัน
อ้อยอิ่งอยู่กับกลีบปากนุ่มนวลที่เขาได้สัมผัสมาแล้ว กลิ่นหอม
ดอกไม้จากผิวชุ่มยังติดอยู่ที่ปลายจมูก อัดไม่ได้ที่จะขยับเข้าไปใกล้อีก
นิด... และยิ่งเหมือนเดิมที่เฉยเมมก็ขยับตัวหนีไปจนติดกรอบประตู
อีกด้าน

“May I?”

เสียงกระซิบที่แค่อีกนิดปากก็จะแตะกลีบปากนุ่มของเฉยเมม
แล้ว... ตาสวยมองเงาสะท้อนของตัวเองในดวงตาสีน้ำหมึก ใจเต้น
แรง... ลมหายใจติดขัดขึ้นมาเฉยๆ เขากำลังจะใจง่าย... กำลังปล่อย
ใจให้ตกหลุมรักคนตรงหน้า ไม่ได้นะ ไม่อยากเสียใจอีกแล้ว

“No...”

เสียงปฏิเสธแสนบางเบาไร้น้ำหนัก

“Please...”

ตาสวยพริ้มหลับเมื่อกลีบปากถูกสัมผัสในที่สุด สัมผัสแผ่วเบา
ที่เคลื่อนขยับไปตามเรียวปากเขาทีละนิด... รสชาติน้ำมะพร้าวหอม
จากปลายลิ้นอุ่นค่อยๆ แทรกเข้ามาหยอกล้อกับลิ้นเขา

มือเล็กพลันยกขึ้นขยี้เสื่อบนเรือนกายแกร่ง พยายามหันหน้า
หนีสัมผัสหวานมหัศจรรย์ที่ทำให้ใจเต้นแรง แต่กลับถูกมือหนาเลื่อนขึ้นมา
ล็อกท้ายทอยไม่ให้ขยับไปไหน ก่อนที่เอบางจะถูกอ้อมแขนแกร่งโอบ
กอดจนขยับตัวไม่ได้

จูบอ่อนหวานของเจิ้งเกอค่อยๆ ตักดวงลมหายใจเขาทีละนิด
จนเกือบจะหายใจไม่ออกอีกฝ่ายก็ผละออกไป แต่เวลาเพียงเสี้ยว
วินาทีเฉยเมมก็ถูกจูบอีกครั้ง จูบที่เปลี่ยนจากคลื่นทะเลบางเบาเป็น
พายุโหมกระหน่ำรุนแรง

เจิ้งเกออยู่นอกเหนือเหตุผลทุกประการ เฉยเมมไม่รู้ว่า
ทำไมตัวเองถึงเป็นแบบนี้ ทำไมถึงเผลอใจไปกับสัมผัสของอีกฝ่ายจน

เลยเถิด กระทั่งยินยอมให้ตัวเองถูกอุ้มเข้ามาในห้องนอน

“ยะ...อย่า...”

เสียงร้องห้ามที่แผ่วเบาพร้อมกับเสียงลูกแมวไม่ได้ทำให้เจิงเกอหยุดการกระทำ ทว่าอีกฝ่ายยังคงมอบจูบให้เขาครั้งแล้วครั้งเล่า จนเฉยฉานบิดตัวอยู่ในอ้อมแขนแกร่ง

“คุณกำลังจะฆ่าผมทั้งเป็น”

ใครกันแน่ที่กำลังจะตาย... เฉยฉานอยากจะประท้วง แต่เสียงแรงที่มีมันก็ช่างน้อยนิด เขาเคยผ่านคืนแรกมาแล้วกับความรักรั้งเก่า เขารู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นหากทั้งคู่เลยเถิดไปมากกว่านี้ มันเต็มไปด้วยความอึดอัดและเจ็บปวด

เฉยฉานประสพการณ์น้อยจนไม่รู้ว่าสิ่งที่อาร์มมอบให้เป็นการเรียกร่องฝ่ายเดียว เขารู้เพียงแค่ว่ามันต่างกับความละเมียดละไมที่เจิงเกอมอบให้ เขาตัวอ่อนไปกับมืออุ่นที่ปิดผ่านตรงนั้นตรงนี้ หอบกระชั้นกับจูบอ่อยอิงไปทั่วตัว

มันทำให้เฉยฉานรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังได้รับความใส่ใจ

“ผมกลัว...”

ไม่ได้กลัวว่าที่ทำมันไม่ถูกต้อง เฉยฉานอยู่ในสังคมตะวันตกที่ความสัมพันธ์ทางกายเป็นเรื่องปกติ หากเป็นความยินยอมทั้งสองฝ่าย และไม่มีใครมีพันธะผูกพัน

เขาแค่กลัวใจตัวเอง กลัวว่าการเปลอไพลและเปลอใจในครั้งนี้จะทำให้ตัวเองต้องเจ็บปวดอีกครั้ง ถ้าเจิงเกอจากไป ถ้าระหว่างพวกเขามันเป็นแค่สัมพันธ์ชั่วคราว ถ้า... ถ้าเขาเปลอมอบใจตัวเองให้เจิงเกอเอากลับไปด้วย

“ผมต่างหากที่ต้องกลัว... ชม... คุณได้ทุกอย่างไปจากผมแล้ว”
“ได้อะไร... ไม่เห็นเข้าใจเลย